

รายงานการประชุม
คณะกรรมการสวัสดิการแรงงาน
ครั้งที่ ๕/๒๕๕๙
วันพฤหัสบดีที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๕๙
ณ ห้องประชุมมิตรไมตรี ๒ ชั้น ๕ กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน

ผู้มาประชุม

๑. นายสุวิทย์ สุมาลา
รองปลัดกระทรวงแรงงาน	ประธานในที่ประชุม
๒. นายปฐม เพชรมณี
รองอธิบดีกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน	กรรมการ
๓. ดร. นราเขต ยิ้มสุข
ผู้แทนคณบดีคณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	กรรมการ
๔. นายสมชาย ตู๊แก้ว
ผู้อำนวยการศูนย์บริหารงานกฎหมายสาธารณสุข
ผู้แทนอธิบดีกรมอนามัย	กรรมการ
๕. นางสาวณิชาภา เฟ่งพินิจเดช
นักจัดการงานทั่วไปชำนาญการ
ผู้แทนอธิบดีกรมพัฒนาสังคมสงเคราะห์	กรรมการ
๖. นางรัตนา เชียงฉิน
ผู้แทนฝ่ายนายจ้าง	กรรมการ
๗. นายศุภชัย หล่อวณิชย์
ผู้แทนฝ่ายนายจ้าง	กรรมการ
๘. นายปรัชญา หงสกุล
ผู้แทนฝ่ายนายจ้าง	กรรมการ
๙. นางสาววัลภา จงแก้ววัฒนา
ผู้แทนฝ่ายนายจ้าง	กรรมการ
๑๐. นายทวี ดียิ่ง
ผู้แทนฝ่ายลูกจ้าง	กรรมการ
๑๑. นายไพโร คำอ้อม
ผู้แทนฝ่ายลูกจ้าง	กรรมการ
๑๒. นายสุวรรณ์ ทองดาษ
ผู้แทนฝ่ายลูกจ้าง	กรรมการ

๑๓. นายชัยยุทธ ชูสกุล กรรมการ
ผู้แทนฝ่ายลูกจ้าง
๑๔. นางนลิน อ่ำสวัสดิ์ กรรมการ
ผู้แทนฝ่ายลูกจ้าง
๑๕. นายมนโชนย์ แสงแก้ว เลขานุการ
ผู้อำนวยการกองสวัสดิการแรงงาน

ผู้ไม่มาประชุม

๑. นายณณมิตร ปรีดาวิภาต ตัดการกิจ
ผู้แทนฝ่ายนายจ้าง

ผู้เข้าร่วมประชุม

๑. นางสาวเยาวลักษณ์ ฉันทอมรเลิศกุล กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน
ผู้อำนวยการกลุ่มงานคณะกรรมการสวัสดิการแรงงาน
๒. นางเบญจวรรณ หฤษฏ์วงศ์ กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน
นักวิชาการแรงงานชำนาญการ
๓. นายจเร พูลช่วย กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน
ผู้อำนวยการกลุ่มงานคดีแพ่ง
๔. ร.อ.จักรทิพย์ กล้าเสือ ร.น. กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน
นักวิชาการแรงงานชำนาญการพิเศษ
๕. นายเชาวฤทธิ์ บุญญานุกุลกิจ กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน
นักวิชาการแรงงานชำนาญการ
๖. นายพิทยาธร งามศรี กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน
นักวิชาการแรงงานปฏิบัติการ
๗. นายวรพงษ์ เต็มวัฒนา กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน
นักวิชาการแรงงาน
๘. นางสาวผานิต ทองทิพย์ กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน
เจ้าหน้าที่ธุรการ
๙. นางสาวมลวิทย์ อ่อนจ้อย กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน
เจ้าหน้าที่ธุรการ
๑๐. นางสาวสุพรรณษา ศิริบุรี กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน
เจ้าหน้าที่ธุรการ

เริ่มประชุม เวลา ๑๓.๓๐ น.

ระเบียบวาระที่ ๑

เรื่องที่ประธานแจ้งที่ประชุมทราบ

ประธาน ประธานกล่าวเปิดการประชุมคณะกรรมการสวัสดิการแรงงาน ครั้งที่ ๕/๒๕๕๙ และแจ้งให้ที่ประชุมทราบว่าหม่อมหลวงปิ่นตบทรัพย์ สมิตี ปลัดกระทรวงแรงงานติดราชการ จึงมอบหมายให้ นายสุวิทย์ สุมาลา รองปลัดกระทรวงแรงงาน ทำหน้าที่ประธานการประชุมในวันนี้

มติที่ประชุม

รับทราบ

ระเบียบวาระที่ ๒

รับรองรายงานการประชุมคณะกรรมการสวัสดิการแรงงาน ครั้งที่ ๔/๒๕๕๙
เมื่อวันอังคารที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๕๙

ประธาน มอบฝ่ายเลขานุการชี้แจง

เลขานุการ ฝ่ายเลขานุการได้จัดทำรายงานการประชุมคณะกรรมการสวัสดิการแรงงาน ครั้งที่ ๔/๒๕๕๙ เมื่อวันอังคารที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๕๙ เสร็จเรียบร้อยแล้ว และได้แจ้งเวียนให้คณะกรรมการสวัสดิการแรงงานได้พิจารณาแล้วเมื่อวันที่ ๑๒ กันยายน ๒๕๕๙ ซึ่งไม่มีกรรมการท่านใดขอแก้ไข อย่างไรก็ตามในวันนี้ขอให้ที่ประชุมพิจารณารายงานการประชุมอีกครั้งว่าจะมีการแก้ไขหรือไม่อย่างไร

มติที่ประชุม

รับรองรายงานการประชุมคณะกรรมการสวัสดิการแรงงานครั้งที่ ๔/๒๕๕๙
เมื่อวันอังคารที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๕๙ โดยไม่มีการแก้ไข

ระเบียบวาระที่ ๓

เรื่องเพื่อพิจารณา

๓.๑ คำร้องมาตรา ๑๒๐ ของนางสาวศตวรรณ ยะโหนด กับพวกรวม ๕ คน
ลูกจ้างบริษัท ไอเอ็มเอ็ม แอนด์ โค จำกัด

ประธาน นางสาวศตวรรณ ยะโหนด กับพวกรวม ๕ คน ลูกจ้างบริษัท ไอเอ็มเอ็ม แอนด์ โค จำกัด ได้ยื่นคำร้องต่อคณะกรรมการสวัสดิการแรงงานให้วินิจฉัยกรณีนายจ้างย้ายสถานประกอบกิจการไปตั้ง ณ สถานที่อื่นอันมีผลกระทบสำคัญต่อการดำรงชีวิตตามปกติของตนเองและครอบครัว รายละเอียดขอให้ฝ่ายเลขานุการชี้แจง

เลขานุการ เมื่อวันที่ ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๕๙ นางสาวศตวรรณ ยะโหนด กับพวก รวม ๕ คน ได้ยื่นคำร้องต่อคณะกรรมการสวัสดิการแรงงาน ณ กองสวัสดิการแรงงานว่า บริษัท ไอเอ็มเอ็ม แอนด์ โค จำกัด นายจ้างย้ายสถานประกอบกิจการไปตั้ง ณ สถานที่อื่น อันมีผลกระทบสำคัญต่อการดำรงชีวิตตามปกติของลูกจ้างหรือครอบครัว ในการนี้ ฝ่ายเลขานุการได้สอบถามเท็จจริงลูกจ้าง ผู้แทนนายจ้าง และรวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องแล้ว ขอเท็จจริงปรากฏ ดังนี้

ข้อมูลทั่วไปและสภาพการจ้าง

๑. บริษัท ไอเอ็มเอ็ม แอนด์ โค จำกัด ตั้งอยู่เลขที่ ๒๕๓ ถนนสุขุมวิท ๒๑ แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ ประกอบกิจการให้บริการทำความสะอาด มีนายยุทธ อะคะคุมะ เป็นกรรมการผู้จัดการ

/๒. นายจ้าง...

๒. นายจ้างได้ว่าจ้างผู้ร้องทั้ง ๕ คน ไว้ทำงานมีรายละเอียด ดังนี้

๒.๑ นางสาวศตวรรษณ ยะโหนด ทำงานตำแหน่งหัวหน้าเขตขายและผู้แทนขาย ประจำเขตท่าพระและเขตอื่น ๆ เริ่มทำงานตั้งแต่วันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๘ ติดต่อกันถึงวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๕๙ อายุงานรวม ๑ ปี อัตราค่าจ้างสุดท้ายเดือนละ ๑๕,๐๐๐ บาท ค่าตำแหน่งเดือนละ ๒,๐๐๐ บาท และค่าเดินทางเดือนละ ๒,๐๐๐ บาท

๒.๒ นางสาวไพลิน ทุมรักษา ทำงานตำแหน่งหัวหน้าเขตขายและผู้แทนขาย ประจำเขตสะพานควายและเขตอื่น ๆ เริ่มทำงานตั้งแต่วันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๕๘ ติดต่อกันถึงวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๕๙ อายุงานรวม ๑ ปี ๓ เดือน อัตราค่าจ้างสุดท้ายเดือนละ ๑๕,๐๐๐ บาท ค่าตำแหน่งเดือนละ ๒,๐๐๐ บาท และค่าเดินทางเดือนละ ๒,๐๐๐ บาท

๒.๓ นางสาวดวงกมล เลื่อมใส ทำงานตำแหน่งผู้แทนขายประจำเขตแบริ่งและเขตอื่น ๆ เริ่มทำงานตั้งแต่วันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๕๘ ติดต่อกันถึงวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๕๙ อายุงานรวม ๑ ปี ๓ เดือน อัตราค่าจ้างสุดท้ายเดือนละ ๑๓,๕๐๐ บาท และค่าเดินทางเดือนละ ๑,๕๐๐ บาท

๒.๔ นางสาววันทนา คำนุช ทำงานตำแหน่งผู้แทนขายประจำเขตอุดมสุขและเขตอื่น ๆ เริ่มทำงานตั้งแต่วันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๘ ติดต่อกันถึงวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๕๙ อายุงานรวม ๑๐ เดือน อัตราค่าจ้างสุดท้ายเดือนละ ๑๓,๕๐๐ บาท และค่าเดินทางเดือนละ ๑,๕๐๐ บาท

๒.๕ นางสาวปาณิสรา บัวแดง ทำงานตำแหน่งผู้แทนขายประจำเขตนวนินทร์และเขตอื่น ๆ เริ่มทำงานตั้งแต่วันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๕๘ ติดต่อกันถึงวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๕๙ อายุงานรวม ๑๐ เดือน อัตราค่าจ้างสุดท้ายเดือนละ ๑๓,๕๐๐ บาท และค่าเดินทางเดือนละ ๑,๕๐๐ บาท

ข้อเท็จจริงลูกจ้าง

การย้ายสถานประกอบกิจการและการบอกเลิกสัญญาจ้าง

๑. การทำงานของพนักงานขาย นายจ้างกำหนดให้เข้าสำนักงานใหญ่สัปดาห์ละ ๓ วัน คือวันจันทร์ วันพุธ และวันศุกร์ เพื่อเข้าร่วมประชุมวันละประมาณ ๑-๒ ชั่วโมง ส่วนวันอังคาร วันพฤหัสบดีและวันเสาร์ไม่ต้องเข้าสำนักงาน แต่ให้ไปพบลูกค้ารวมถึงการส่งแม่บ้านไปทำงานในที่ต่าง ๆ

๒. เมื่อเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๙ ผู้ร้องทราบเรื่องการย้ายสถานประกอบกิจการจากนายศิลา รัตนจินดาวาล ผู้จัดการทั่วไป และต่อมาประมาณวันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๕๙ นางสาวไพลิน ผู้ร้องที่ ๒ สอบถามนายศิลาว่ามีสถานที่ตั้งสำนักงานใหม่หรือยัง นายศิลาบอกเพียงว่าจะมีการย้ายและพูดชักชวนผู้ร้องให้ไปดูสถานที่ใหม่ด้วยกัน ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๖ พฤษภาคม นางสาวศตวรรษณ ผู้ร้องที่ ๑ สอบถามนายจ้างผ่านแอปพลิเคชันไลน์กลุ่มของบริษัทฯ ว่าวันศุกร์ที่ ๒๗ พฤษภาคม ที่พนักงานขายจะต้องเข้าสำนักงานเพื่อร่วมประชุมจะให้เข้าประชุมที่ใด นายจ้างแจ้งว่าประชุมที่เดิม

๓. วันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๕๙ ผู้ร้อง ๓ คนคือนางสาวไพลิน นางสาววันทนา และนางสาวปาณิสรา เข้าร่วมประชุมตามปกติยกเว้นนางสาวศตวรรษณ และนางสาวดวงกมลฯ ไม่ได้เข้าร่วมด้วย ซึ่งวันนี้ นายจ้างแจ้งเรื่องการย้ายสถานประกอบกิจการ แต่ยังไม่แจ้งสถานที่และกำหนดการย้าย นางสาวไพลินฯ ได้สอบถามนายจ้างเรื่องสถานที่ใหม่เพื่อจะได้วางแผนในการเดินทาง แต่นายจ้างไม่แจ้งอ้างว่าเป็นความลับของฝ่ายบริหาร

๔. วันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๙ นางสาวพันทิพา ทองประเสริฐ รักษาการผู้จัดการ ฝ่ายทรัพยากรบุคคล แจ้งประกาศจากผู้จัดการทั่วไปผ่านไลน์กลุ่ม ให้พนักงานทุกคนเข้าประชุมเวลา ๑๖.๐๐ น. ที่สำนักงานแห่งใหม่ตั้งอยู่ถนนสุขนครสวัสดิ์ ซึ่งพนักงานไม่เคยทราบว่าจะสถานที่ดังกล่าวอยู่ที่ใด จึงได้สอบถามทางไลน์เพื่อขอทราบที่ตั้งและการเดินทาง ในวันนี้ผู้ร้อง ๓ คน คือ นางสาวศตวรรณฯ ผู้ร้องที่ ๑ นางสาวไพลินฯ ผู้ร้องที่ ๒ และนางสาวปาณิสราฯ ผู้ร้องที่ ๕ ได้เข้าร่วมประชุม ยกเว้นนางสาวดวงกมลและนางสาววันทนาฯ ผู้ร้องที่ ๓ และที่ ๔ ไม่ได้เข้าประชุมเนื่องจากลาป่วย ในการประชุมนายจ้างแจ้งเรื่องต่างๆ ไป แต่ยังไม่ได้แจ้งให้พนักงานย้ายมาทำงานที่ใหม่ ส่วนที่เดิมก็ยังคงมีการทำงานตามปกติ

๕. วันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๙ ผู้จัดการทั่วไปได้แจ้งประกาศของฝ่ายบริหาร ผ่านไลน์กลุ่มว่าวันจันทร์ที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๕๕๙ ให้พนักงานทุกคนเข้าปฏิบัติงานที่สำนักงานตามที่หัวหน้าแผนกได้แจ้งไว้ หรือหากไม่ได้แจ้งให้เลือกเข้าที่สำนักงานเดิมหรือสำนักงานใหม่ก็ได้ ซึ่งระหว่างวันที่ ๑๓ - ๑๕ มิถุนายน ๒๕๕๙ ผู้ร้องทั้ง ๕ คน เข้าปฏิบัติงานที่เดิม

๖. ในวันศุกร์ที่ ๑๗ มิถุนายน ๒๕๕๙ ช่วงเช้านางสาวไพลินฯ ผู้ร้องที่ ๒ โทรศัพท์สอบถามผู้จัดการทั่วไปว่าการประชุมในวันนี้จะให้เข้าสำนักงานใด ได้รับแจ้งว่าให้เข้าสำนักงานใหม่ ซึ่งนางสาวไพลินฯ ได้แจ้งผู้ร้องคนอื่นทราบเรื่องดังกล่าว ในการประชุมวันนี้นายจ้างได้มีการแจ้งให้ทราบเรื่องทั่วไป และมีการแบ่งทีมการตลาดเป็น ๒ ทีม แต่ยังไม่ได้ระบุว่าใครอยู่ที่ทีมใด

๗. วันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๕๙ นายจ้างแจ้งผ่านไลน์กลุ่มเรื่องรายชื่อทีมการตลาด ๒ กลุ่ม และทีมสนับสนุน โดยนางสาวดวงกมลฯ ผู้ร้องที่ ๓ และนางสาวปาณิสราฯ ผู้ร้องที่ ๕ อยู่ในทีมที่ ๑ และ ๒ ตามลำดับ ส่วนผู้ร้องที่เหลืออีก ๓ คน เป็นทีมสนับสนุน และแจ้งให้ทีมการตลาด ๒ ทีม และทีมสนับสนุนเข้าประชุมที่สำนักงานใหม่ในวันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๕๙ เวลา ๐๙.๓๐ น.

๘. วันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๕๙ เวลา ๐๙.๐๐ น. มีการประชุมทีมการตลาด นางสาวดวงกมลฯ ผู้ร้องที่ ๓ และนางสาวปาณิสราฯ ผู้ร้องที่ ๕ ได้เข้าร่วมประชุม ส่วนผู้ร้องที่เป็นทีมสนับสนุน นายจ้างแจ้งให้เข้าสำนักงานในวันนี้ด้วย แต่ไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าประชุม ในการประชุมได้มีการเลือกหัวหน้าทีมและชี้แจงเรื่องการออกตลาด การแจกโบรชัวร์และแผนที่ให้กับลูกค้า ทั้งได้แจ้งด้วยว่าต่อไปจะต้องทำการตลาดให้เข้มข้นขึ้น ซึ่งตั้งแต่วันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๕๙ เป็นต้นไป ทีมการตลาด ๒ ทีม และทีมสนับสนุนต้องเข้าสำนักงานใหญ่ทุกวัน ซึ่งผู้ร้องทั้ง ๕ คน ได้ทำงานที่ใหม่ตั้งแต่วันที่ ๒๐ มิถุนายน ตลอดมาจนถึงวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๕๙

๙. วันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๕๙ ผู้ร้อง ๔ คน ยกเว้นนางสาววันทนาฯ ผู้ร้องที่ ๔ ได้นัดกันไปบริเวณใกล้เคียงสำนักงานแต่ไม่ได้เข้าสำนักงาน เพื่อพูดคุยกันกรณีการย้ายสถานประกอบกิจการ และได้รับผลกระทบจากการเดินทาง เนื่องจากระยะทางจากที่พักไปยังที่ทำงานใหม่ไกลขึ้น จึงตัดสินใจว่าจะไม่ทำงานกับนายจ้างอีกต่อไป

๑๐. วันที่ ๘ กรกฎาคม ๒๕๕๙ ผู้ร้องทั้ง ๕ คน ได้แจ้งผ่านไลน์ขอบอกเลิกสัญญาจ้างรวมทั้งได้โทรศัพท์แจ้งนายศิลาฯ ผู้จัดการทั่วไปด้วยในวันเดียวกัน ซึ่งนายศิลาฯ รับทราบ

การบอกเลิกสัญญาจ้างของผู้ร้อง ทั้งยังแจ้งผู้ร้องให้คืนทรัพย์สินของบริษัทฯ ภายใน ๗ วัน โดยแจ้งว่าให้ส่งคืนทางไปรษณีย์ก็ได้ ผู้ร้องทั้ง ๕ คน ไม่ได้ระบุระยะเวลาสิ้นสุดการเป็นพนักงานในข้อความไลน์ แต่มีเจตนาให้มีผลในวันที่ ๘ กรกฎาคม ๒๕๕๙

๑๑. วันที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๕๙ เพื่อนพนักงานที่ยังทำงานอยู่ได้ส่งประกาศฉบับหนึ่งให้กับผู้ร้อง เป็นประกาศถึงผู้เกี่ยวข้อง เรื่อง แจ้งการพ้นสภาพการเป็นพนักงานของผู้ร้องทั้ง ๕ คน โดยอ้างเหตุทุจริต นอกจากนี้บริษัทฯ ยังได้ส่งหนังสือ เรื่อง บอกเลิกสัญญาจ้าง ฉบับลงวันที่ ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๕๙ ให้กับผู้ร้องทางไปรษณีย์ อ้างเหตุทุจริตและละทิ้งหน้าที่ ซึ่งนางสาวไพลินฯ ผู้ร้องที่ ๒ ได้รับประมาณปลายเดือนกรกฎาคม ๒๕๕๙ ส่วนผู้ร้องที่เหลือได้รับเมื่อวันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๕๙

ข้อเท็จจริงนายจ้าง

การย้ายสถานประกอบกิจการและการบอกเลิกสัญญาจ้าง

๑. บริษัท ไอเอ็มเอ็ม แอนด์ โค จำกัด มีสำนักงานใหญ่ตั้งอยู่เลขที่ ๒๕๓ ซอยสุขุมวิท ๒๑ แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ และสำนักงานสาขาที่เป็นจุดบริการของพนักงานขายแต่ละคนตามที่บริษัทฯ กำหนด และบริษัทฯ กำหนดให้เข้าสำนักงานใหญ่เพื่อร่วมประชุมสัปดาห์ละ ๓ วัน

๒. ต่อมาบริษัทฯ เริ่มเติบโตขึ้น มีพนักงานมากขึ้น เพื่อเป็นการรองรับพนักงานประจำที่มีมากขึ้น ประมาณเดือนมีนาคม ๒๕๕๙ บริษัทฯ ได้เริ่มหาสถานที่ตั้งสำนักงานใหม่ และได้สื่อสารให้พนักงานทราบว่าจะมีการย้ายสถานประกอบกิจการ และต่อมาเมื่อวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๙ จึงได้ทำสัญญาเช่าอาคารเลขที่ ๔๒๙/๔๐ หมู่บ้านพรีเมียมเพลส ถนนสุขุมวิท ๑๖ แขวงลาดพร้าว เขตลาดพร้าว กรุงเทพฯ เพื่อใช้เป็นที่ตั้งของสำนักงานใหญ่ ส่วนสำนักงานสาขาที่เป็นจุดบริการบริษัทฯ ยังคงให้พนักงานขายแต่ละคนประจำจุดบริการต่อไป หลังจากที่มิทีตั้งใหม่แน่นอน บริษัทฯ ได้แจ้งเรื่องการย้ายให้พนักงานทั่วไปและพนักงานขายทราบด้วยวาจา

๓. วันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๕๙ ในการประชุมพนักงานทั้งหมด บริษัทฯ ได้แจ้งให้พนักงานทราบจะย้ายจากที่เดิมไปยังที่ใหม่เลขที่ ๔๒๙/๔๐ หมู่บ้านพรีเมียมเพลส ถนนสุขุมวิท ๑๖ แขวงลาดพร้าว เขตลาดพร้าว กรุงเทพฯ ในวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๕๙ และบริษัทฯ ได้เริ่มทยอยขนย้ายสิ่งของตั้งแต่วันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๕๙ และที่เดิมมีการทำงานวันสุดท้ายคือวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๙ โดยไปเริ่มทำงานที่ใหม่ในวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๙

๔. วันที่ ๘ กรกฎาคม ๒๕๕๙ ผู้ร้องทั้ง ๕ คน ส่งข้อความผ่านไลน์ถึงผู้จัดการทั่วไป และหัวหน้าฝ่ายบุคคลว่าบริษัทฯ ย้ายสถานประกอบกิจการมีผลกระทบต่อการดำรงชีวิตตามปกติ และแจ้งความประสงค์บอกเลิกสัญญาจ้าง ซึ่งบริษัทฯ เห็นว่าการส่งข้อความทางไลน์เพื่อบอกเลิกสัญญาจ้างเป็นการปฏิบัติไม่ถูกต้องตามระเบียบข้อบังคับของบริษัทฯ และถือว่าการส่งข้อความทางไลน์ไม่ใช่เป็นการบอกเลิกสัญญาจ้างที่ถูกต้อง การที่ผู้ร้องทั้ง ๕ คนไม่มาทำงานตั้งแต่วันที่ ๗ - ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๕๙ จึงถือว่าเป็นการละทิ้งหน้าที่ติดต่อกันเกิน ๓ วัน ประกอบกับตรวจสอบพบว่าผู้ร้องทั้ง ๕ คน มีส่วนเกี่ยวข้องกับการทุจริต บริษัทฯ จึงมีประกาศฉบับลงวันที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๕๙ แจ้ง การพ้นสภาพการเป็นพนักงานของผู้ร้องทั้ง ๕ คน ให้มีผลในวันที่ ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๕๙

๕. บริษัทฯ เห็นว่าการย้ายสถานประกอบกิจการในครั้งนี้ เป็นการย้ายสำนักงานใหญ่ ซึ่งเป็นสถานที่ทำงานของพนักงานประจำ โดยไม่ได้มีผลกระทบต่อผู้ร้องทั้ง ๕ คน เนื่องจากพนักงานขาย มีสถานที่ทำงาน ๒ แห่งคือสำนักงานใหญ่และจุดบริการ และจะเข้าสำนักงานใหญ่เพียงสัปดาห์ละ ๓ วัน

การดำเนินการไกล่เกลี่ยของเจ้าหน้าที่

กรณีนี้ คู่กรณีไม่ประสงค์ที่จะเจรจาไกล่เกลี่ย และขอให้คณะกรรมการสวัสดิการ แรงงานพิจารณาดำเนินการวินิจฉัยตามขั้นตอนของกฎหมายต่อไป

ประธาน ประเด็นที่ต้องพิจารณาต่อไปคือ ประเด็นที่ ๑ เป็นการย้าย สถานประกอบกิจการหรือไม่ มอบฝ่ายเลขานุการนำเสนอต่อที่ประชุม

เลขานุการ จากข้อเท็จจริงของนายจ้าง ลูกจ้าง สอดรับกันว่าบริษัท ไอเอ็มเอ็ม แอนด์ โค จำกัด ได้ย้ายสถานประกอบกิจการจากที่ตั้งเดิมเลขที่ ๒๕๓ ซอยสุขุมวิท ๒๑ แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ ไปยังเลขที่ ๔๒๙/๔๐ หมู่บ้านพรีเมียมเพลส ถนนสุขุมวิท แขวงลาดพร้าว เขตลาดพร้าว กรุงเทพฯ สถานที่เดิมไม่มีสภาพการทำงานใดๆ ต่อไปตั้งแต่วันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๙ เป็นต้นไป

ประธาน ให้ความเห็นว่า ในกรณีนี้คู่กรณีไม่ประสงค์ให้มีการเจรจาไกล่เกลี่ย และให้ดำเนินการพิจารณาตามขั้นตอนของกฎหมายต่อไป เนื่องจากมีข้อขัดแย้งในหลาย ๆ เรื่อง

นายมนชญ์ แสงแก้ว ให้ความเห็นว่า นายจ้างหักท้วงว่าลูกจ้างผู้ร้องทั้งหมดนั้น ไม่ได้ประจำอยู่ที่สำนักงานใหญ่เพียงแห่งเดียว ต้องไปประจำจุดบริการที่ตนเองรับผิดชอบด้วยเนื่องจาก เป็นพนักงานขาย การย้ายครั้งนี้จึงไม่มีผลกระทบมากนัก แต่โดยข้อเท็จจริงแล้วลูกจ้างผู้ร้องต้องเข้าไปประชุม ที่สำนักงานใหญ่สัปดาห์ละ ๓ วัน

นายทวี ดียิ่ง ให้ความเห็นว่า ต้องแยกประเด็นการพิจารณา โดยประเด็น เป็นการย้ายสถานประกอบการหรือไม่นั้น เป็นการย้ายสถานประกอบการตามมาตรา ๑๒๐ แต่ประเด็น ที่ได้รับผลกระทบต่อการดำรงชีวิตของตนเองหรือครอบครัวหรือไม่ต้องพิจารณากันอีกครั้ง

ประธาน ให้ความเห็นว่า ตามที่นายจ้างได้แย้งว่าสถานที่ทำงานของลูกจ้างนั้น ไม่ใช่สำนักงานใหญ่แต่เป็นจุดบริการที่ลูกจ้างแต่ละคนรับผิดชอบเป็นสถานที่ทำงานหลักและจุดบริการนั้น ไม่ได้ย้าย แต่คณะกรรมการให้ความเห็นว่าสำนักงานใหญ่นั้นเป็นสถานที่ทำงานประจำของลูกจ้าง และการไป ประจำจุดบริการนั้นเป็นเพียงการไปดูแลความเรียบร้อยของงานไม่ใช่ที่ทำงานหลัก

คณะอนุกรรมการสอบข้อเท็จจริงและกลั่นกรองงาน ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าการย้าย สถานประกอบกิจการของบริษัท ไอเอ็มเอ็ม แอนด์ โค จำกัด เป็นการย้ายสถานประกอบกิจการตามมาตรา ๑๒๐ เนื่องจากเป็นการย้ายไปตั้ง ณ สถานที่อื่น และเป็นการย้ายไปทั้งหมดที่เดิมไม่มีสภาพการทำงานใดใด เหลืออยู่

มติที่ประชุม มีความเห็นสอดคล้องกับคณะอนุกรรมการสอบข้อเท็จจริงและกลั่นกรองงาน ว่าการย้ายสถานประกอบกิจการของบริษัท ไอเอ็มเอ็ม แอนด์โค จำกัดได้ย้ายสถานประกอบกิจการ จากที่ตั้งเดิมเลขที่ ๒๕๓ ซอยสุขุมวิท ๒๑ แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ ไปยังเลขที่ ๔๒๙/๔๐

หมู่บ้านพรีเมียมเพลส ถนนสุขนครสวัสดิ์ แขวงลาดพร้าว เขตลาดพร้าว กรุงเทพฯ เป็นการย้ายสถานประกอบกิจการจากที่เดิมไปตั้งอยู่ที่แห่งใหม่ทั้งหมด ซึ่งที่เดิมไม่มีสภาพการทำงานใดใดเหลืออยู่ จึงเป็นการย้ายตามมาตรา ๑๒๐ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

ประธาน ประเด็นที่ ๒ ลูกจ้างใช้สิทธิบอกเลิกสัญญาจ้าง ภายใน ๓๐ วันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งจากนายจ้างและใช้สิทธิยื่นคำร้องต่อคณะกรรมการสวัสดิการแรงงานภายในระยะเวลาที่กำหนดตามมาตรา ๑๒๐ หรือไม่ มอบฝ่ายเลขานุการนำเสนอต่อที่ประชุม

เลขานุการ จากข้อเท็จจริงที่ปรากฏ เมื่อวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๕๙ นายจ้างกล่าวอ้างว่าได้แจ้งให้พนักงานทุกคนและผู้ร้องทราบว่าบริษัทฯ จะย้ายสถานประกอบกิจการไปยังที่ใหม่ในวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๕๙ ซึ่งผู้ร้องโต้แย้งว่าในวันดังกล่าวนายจ้างแจ้งเรื่องการย้ายสถานประกอบกิจการจริงแต่ไม่ได้แจ้งสถานที่รวมถึงกำหนดการย้ายที่แน่นอน

คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงและกลั่นกรองงาน เห็นว่าการแจ้งย้ายสถานประกอบกิจการจะเป็นการแจ้งย้ายด้วยวาจาหรือลายลักษณ์อักษรก็ได้ ประเด็นสำคัญต้องแจ้งสถานที่และกำหนดเวลาการย้ายอย่างชัดเจน โดยทั้งฝ่ายแจ้งคือนายจ้างและลูกจ้างต้องรับทราบและเข้าใจตรงกันว่า จะย้ายไปสถานที่ใด และมีกำหนดย้ายในวันใด ส่วนกรณีที่นายจ้างอ้างว่ามีการประชุมในวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๕๙ และมีการแจ้งย้ายในวันดังกล่าว แต่นายจ้างไม่สามารถแสดงหลักฐานที่ชัดเจนและมีน้ำหนักเพียงพอที่รับฟังได้ว่ามี การแจ้งย้ายและกำหนดการย้ายที่แน่นอน จนเมื่อวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๙ นายจ้างแจ้งผ่านไลน์กลุ่มให้พนักงานทุกคนเข้าประชุมที่สำนักงานแห่งใหม่ ในเวลา ๑๖.๐๐ น. ในวันดังกล่าวผู้ร้องยังได้สอบถามนายจ้างผ่านไลน์เรื่องที่ตั้งสำนักงานใหม่และเส้นทางการเดินทาง ซึ่งนายจ้างได้แจ้งที่ตั้งและการเดินทางให้ผู้ร้องทราบทางไลน์เช่นกัน จึงเห็นว่าวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๙ เป็นวันที่นายจ้างแจ้งย้าย เนื่องจากเป็นวันที่ทั้งสองฝ่ายรับทราบร่วมกันเรื่องสำนักงานแห่งใหม่ และผู้ร้องบอกเลิกสัญญาจ้างในวันที่ ๘ กรกฎาคม ๒๕๕๙ นายจ้างรับทราบการบอกเลิกสัญญาจ้างในวันเดียวกัน นายจ้างจึงมีหน้าที่ต้องจ่ายค่าชดเชยพิเศษให้กับผู้ร้องภายใน ๗ วัน คือระหว่างวันที่ ๙ - ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๕๙ แต่นายจ้างไม่จ่ายค่าชดเชยพิเศษให้กับผู้ร้องตามกำหนดผู้ร้องสามารถใช้สิทธิยื่นคำร้องต่อคณะกรรมการสวัสดิการแรงงาน ระหว่าง วันที่ ๑๖ กรกฎาคม - ๑๔ สิงหาคม ๒๕๕๙ ผู้ร้องทั้งหมดยื่นคำร้องต่อคณะกรรมการสวัสดิการแรงงาน เมื่อวันที่ ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๕๙ นอกจากนี้ข้อเท็จจริงจากคู่มือสอรับกันว่าผู้ร้อง ๕ คน ได้เริ่มไปทำงานที่ใหม่ตั้งแต่วันที่ ๑๗ มิถุนายน ๒๕๕๙ เป็นต้นมา

ประธาน ให้ความเห็น ว่า คณะอนุกรรมการฯ ได้ให้ความเห็นว่าลูกจ้างบอกเลิกสัญญาจ้างและยื่นคำร้องต่อคณะกรรมการสวัสดิการแรงงานภายในระยะเวลาที่กำหนด แต่มีข้อโต้แย้งระหว่างนายจ้างกับลูกจ้าง โดยนายจ้างอ้างว่าได้แจ้งการย้ายสถานประกอบกิจการในวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๕๙ ซึ่งถ้านับวันตามที่นายจ้างกล่าวอ้าง ลูกจ้างจะใช้สิทธิในการบอกเลิกสัญญาจ้างและยื่นคำร้องเกินกำหนดระยะเวลา และลูกจ้างรับว่ามีการแจ้งการย้ายในวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๕๙ จริง แต่นายจ้างไม่ได้กำหนดวัน

เวลา และสถานที่ในการย้าย เป็นเพียงการแจ้งแต่แจ้งไม่ครบองค์ประกอบ ทำให้ลูกจ้างไม่สามารถตัดสินใจได้ว่าสถานที่แห่งใหม่นั้นใกล้หรือไกลเพียงใด และหากดูจากสัญญาเช่าอาคาร จะเป็นการเช่าก่อนวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๕๙ แต่ไม่ได้แจ้งให้ลูกจ้างทราบ บอกว่าเป็นความลับของฝ่ายบริหาร

นายมนโชนย์ แสงแก้ว ให้ความเห็นว่า ข้อเท็จจริงมาจากแอปพลิเคชันไลน์ทั้งหมด ทางฝ่ายนายจ้างที่มีการกล่าวอ้างว่าวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๕๙ ที่มีการประชุม ก็ไม่มีหลักฐานเป็นรายงานการประชุมที่ชัดเจนมาแสดง มีเพียงการจดบันทึกในกระดาษแผ่นเดียว จึงไม่อาจเชื่อถือว่ามีการแจ้งย้ายฝ่ายลูกจ้างก็ไม่มีหลักฐานยืนยันว่ารับทราบการแจ้งย้าย โดยในวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๙ น่าจะมีความชัดเจนมากที่สุด เพราะมีการตอบโต้กันระหว่างฝ่ายนายจ้างกับลูกจ้างทางไลน์ว่าให้ไปประชุม ณ สำนักงานแห่งใหม่ในเวลา ๑๖.๐๐ น. จึงอนุมานได้ว่าน่าจะเป็นการแจ้งย้ายในวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๙

ประธาน ให้ความเห็นว่า ในวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๙ จะชัดเจนมากที่สุด เพราะมีคำสั่งให้ไปประชุมที่สำนักงานแห่งใหม่ในวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๕๙ ซึ่งลูกจ้างได้มีการสอบถามเส้นทางกับทางฝ่ายบุคคลว่าไปอย่างไร ด้วยวิธีไหน ถือว่าเป็นการรับทราบทั้งสองฝ่าย แต่หากเรายึดประเด็นว่านายจ้างแจ้งย้ายในวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๕๙ แต่ไม่ครบองค์ประกอบของสิ่งที่จะทำให้เห็นหรือให้ลูกจ้างตัดสินใจได้ ถือว่าการแจ้งนั้นไม่สมบูรณ์ โดยพยายามจะวิเคราะห์เนื่องจากนายจ้างได้โต้แย้ง และต้องหาคำตอบว่าสิ่งที่โต้แย้งนั้นไม่ใช่ด้วยเหตุผลอะไร ซึ่งดูจากข้อมูลจะเห็นว่ามีความพุดของนายจ้างว่าไม่บอกว่าเป็นสถานที่ใด เป็นความลับของฝ่ายบริหาร ก็จะตอบได้ว่านายจ้างไม่ได้บอกชัดเจน

นายทวี ดียิ่ง ให้ความเห็นว่า จากเดิมให้เข้าสำนักงานเพียงสัปดาห์ละ ๓ วัน แต่เมื่อมีการย้ายไปยังสถานที่แห่งใหม่นายจ้างแจ้งว่าให้เข้าสำนักงานสัปดาห์ละ ๕ วัน ซึ่งมีข้อขัดแย้งด้านนี้ด้วย ทำให้ลูกจ้างไม่สามารถตัดสินใจได้ว่าจะย้ายตามหรือไม่

ประธาน ให้ความเห็นว่า คณะอนุกรรมการสอบข้อเท็จจริงและกลั่นกรองงาน ให้ข้อสรุปว่าเป็นการบอกเลิกสัญญาจ้างและยื่นคำร้องต่อคณะกรรมการสวัสดิการแรงงานภายในระยะเวลาที่กำหนด และขอมติที่ประชุมว่าจะมีความเห็นตามคณะอนุกรรมการฯ หรือไม่ ถ้าไม่เห็นตามด้านใดบ้าง ซึ่งทางฝ่ายเลขานุการได้นำเสนอข้อมูลว่ามีข้อขัดแย้งด้านใดบ้าง เพื่อให้คณะกรรมการฯ พิจารณาเพิ่มเติม

คณะอนุกรรมการสอบข้อเท็จจริงและกลั่นกรองงาน จึงเห็นว่าผู้ร้องทั้ง ๕ คน ใช้สิทธิบอกเลิกสัญญาจ้างกับนายจ้าง และใช้สิทธิยื่นคำร้องต่อคณะกรรมการสวัสดิการแรงงานภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด

มติที่ประชุม มีความเห็นสอดคล้องกับคณะอนุกรรมการสอบข้อเท็จจริงและกลั่นกรองงานว่า นางสาวศตวรรณ ยะโหนด กับพวกรวม ๕ คน ใช้สิทธิบอกเลิกสัญญาจ้างกับนายจ้าง และใช้สิทธิยื่นคำร้องต่อคณะกรรมการสวัสดิการแรงงานภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด ตามมาตรา ๑๒๐

ประธาน ประเด็นที่ ๓ ผู้ร้องได้รับผลกระทบสำคัญต่อการดำรงชีวิตตามปกติของตนเองหรือครอบครัวหรือไม่ มอบฝ่ายเลขานุการนำเสนอต่อที่ประชุม

เลขานุการ นำเสนอข้อเท็จจริงของผู้ร้อง

๑. นางสาวศตวรรณ ยะโหนด อายุ ๓๑ ปี ตำแหน่งหัวหน้าเขตขายและผู้แทนขาย เริ่มทำงานตั้งแต่วันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๘ ติดต่อกันถึงวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๕๙ อายุงานรวม ๑ ปี ค่าจ้างอัตราสุดท้ายเดือนละ ๑๕,๐๐๐ บาท ค่าตำแหน่งเดือนละ ๒,๐๐๐ บาท ค่าเดินทางเดือนละ ๒,๐๐๐ บาท

คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงและกลั่นกรองงาน พิจารณาแล้วเห็นว่าผู้ร้องได้รับผลกระทบด้านการเดินทาง เนื่องจากต้องเดินทางไกลขึ้น ๒๗ กิโลเมตร ใช้เวลาเดินทางเพิ่มขึ้น ๒ ชั่วโมง ๓๐ นาที และผลกระทบด้านค่าใช้จ่ายเนื่องจากที่เดิมมีค่าน้ำมันรถจักรยานยนต์ส่วนตัวเดือนละ ๗๒๐ บาท ที่ใหม่ ค่าแก๊สแอลพีจีรถยนต์เดือนละ ๓,๑๖๘ บาท ค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นเดือนละ ๒,๔๔๘ บาท ซึ่งมีอัตราเพิ่มขึ้นร้อยละ ๑๒.๘๘ ซึ่งถือเป็นผลกระทบสำคัญต่อดำรงชีวิตตามปกติของผู้ร้อง จึงมีสิทธิได้รับค่าชดเชยพิเศษตามมาตรา ๑๒๐

ดร.นราเชต ยิ้มสุข ให้ข้อสังเกตเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงเวลาเข้าสำนักงานใหญ่ จาก ๓ วัน เป็น ๕ วัน และใช้เวลาเพียงวันละประมาณ ๒ ชั่วโมงในการประชุม จะทำให้มีการเปลี่ยนแปลงเรื่องผลกระทบหรือไม่ โดยเห็นว่าหากเข้าร่วมประชุมในช่วงเช้าไม่น่าจะมีผลกระทบในช่วงเย็น และเช่นเดียวกันหากประชุมช่วงเย็นก็ไม่น่าจะกระทบในช่วงเช้า

นางเบญจวรรณ หฤษฏ์วงศ์ ชี้แจงเรื่องการเปลี่ยนแปลงเวลาเข้าสำนักงานใหญ่ จาก ๓ วันเป็น ๕ วัน เนื่องจากไม่มีคำสั่งที่ชัดเจนว่าเป็นอย่างไรจึง ลูกจ้างจึงคำนวณค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นเมื่อย้ายไปที่ใหม่เพียง ๓ วัน คือ วันจันทร์ พุธ ประชุมในช่วงเช้า ส่วนวันศุกร์ประชุมช่วงเย็น ซึ่งเวลาที่เหลือไม่ว่าจะเป็นช่วงก่อนหรือหลังเข้าประชุมลูกจ้างก็ต้องออกไปทำงานตามหน้าที่ของตนในแต่ละวันคือไปพบลูกค้าในวันจันทร์ พุธ ศุกร์ ออกตลาดในวันอังคารและพฤหัสบดี

มติที่ประชุม มีความเห็นสอดคล้องกับคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงและกลั่นกรองงานว่า นางสาวศตวรรณ ยะโหนด ได้รับผลกระทบด้านการเดินทางและด้านค่าใช้จ่ายซึ่งถือเป็นผลกระทบสำคัญต่อดำรงชีวิตตามปกติของผู้ร้อง จึงมีสิทธิได้รับค่าชดเชยพิเศษตามมาตรา ๑๒๐

๒. นางสาวไพลิน ทูมรักษา อายุ ๓๑ ปี ตำแหน่งหัวหน้าเขตขายและผู้แทนขาย เริ่มทำงานตั้งแต่วันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๕๘ ติดต่อกันถึงวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๕๙ อายุงานรวม ๑ ปี ๓ เดือน ค่าจ้างอัตราสุดท้ายเดือนละ ๑๕,๐๐๐ บาท ค่าตำแหน่งเดือนละ ๒,๐๐๐ บาท ค่าเดินทางเดือนละ ๒,๐๐๐ บาท

คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงและกลั่นกรองงาน พิจารณาแล้วเห็นว่าผู้ร้องได้รับผลกระทบด้านการเดินทาง เนื่องจากต้องเดินทางไกลขึ้น ๒๐ กิโลเมตร ใช้เวลาเดินทางเพิ่มขึ้น ๒ ชั่วโมง และผลกระทบด้านค่าใช้จ่ายเนื่องจากเดิมมีค่าใช้จ่ายในการเดินทางเดือนละ ๑,๖๕๖ บาท ที่ใหม่เดือนละ ๒,๖๑๖ บาท ค่าใช้จ่ายในการดูแลลูกเดือนละ ๓,๕๐๐ บาท ค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นเดือนละ ๔,๔๖๐ บาท ซึ่งมีอัตราเพิ่มขึ้นร้อยละ ๒๓.๔๗ ซึ่งถือเป็นผลกระทบสำคัญต่อดำรงชีวิตตามปกติของผู้ร้อง จึงมีสิทธิได้รับค่าชดเชยพิเศษตามมาตรา ๑๒๐

นายชัยยุทธ ชูสกุล ให้ความเห็นว่า ข้อเท็จจริงในเรื่องผลกระทบของลูกจ้างไม่ค่อยเป็นความจริง ซึ่งตัวผมเองก็อยู่สำโรง เดินทางไปมาอยู่บ่อยครั้ง ระยะเวลาในการเดินทาง ๓ ชั่วโมงน่าจะเกินจริง ถ้าเดินทางด้วยรถไฟระยะเวลาไม่น่าจะถึง ๓ ชั่วโมง ถ้าเป็นรถโดยสารประจำทางธรรมดา ก็อาจจะใช้เวลา ๒ ชั่วโมงกว่า ผลกระทบอื่นไม่มีข้อโต้แย้ง

/นางสาวเยาวลักษณ์...

นางสาวเยาวลักษณ์ ฉันทอมรเลิศกุล ให้ความเห็นว่า ลูกจ้างรายนี้แจ้งว่าระยะเวลาในการเดินทางจริงนั้นใช้เวลา ๔ ชั่วโมง ซึ่งทางฝ่ายเลขาได้สอบถามบุคคลที่อาศัยอยู่ในพื้นที่นั้น แล้วได้รับแจ้งว่ามีรถที่สามารถเดินทางจากสำโรงตรงไปยังลาดพร้าวได้ แต่ลูกจ้างยืนยันการเดินทางตามที่ได้แจ้งกรรมการ

นายทวี ตี้อยู่ ในการที่ลูกจ้างแจ้งสถานที่อยู่นั้นได้แนบเอกสารหลักฐานหรือไม่ เขียนแผนที่อย่างเดียวยังอาจไม่เพียงพอ เช่น กรณีบ้านเช่าต้องให้เจ้าของบ้านเช่ารับรองว่าได้เช่าอยู่จริง หรือกรณีบ้านตนเองต้องนำหลักฐานที่อยู่อาศัยมาแสดง เพื่อป้องกันการให้ข้อมูลเท็จของลูกจ้าง และหากไปศาลอาจจะต้องนำหลักฐานไปแสดงด้วย

ประธาน ให้ความเห็นว่า เป็นความเห็นเพื่อให้มีความสอดคล้องมากขึ้น เช่น กรณีต้องเดินทางด้วยรถ ๓-๔ ต่อ เพื่อให้ดูลำบากมากขึ้น แต่หน้าที่ของเราคือจะต้องพิสูจน์ว่าสิ่งที่ลูกจ้างแจ้งนั้นจริงหรือไม่ แต่จะให้เจ้าหน้าที่ไปพิสูจน์ทุกคนคงไม่ได้ เพียงแต่ให้ส่งหลักฐานเพื่อให้มีความเชื่อถือได้

มติที่ประชุม มีความเห็นสอดคล้องกับคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงและกลั่นกรองงานว่า นางสาวไพลิน พุมรักษา ได้รับผลกระทบด้านการเดินทางและด้านค่าใช้จ่ายซึ่งถือเป็นผลกระทบสำคัญต่อดำรงชีวิตตามปกติของผู้ร้อง จึงมีสิทธิได้รับค่าชดเชยพิเศษตามมาตรา ๑๒๐

๓. นางสาวดวงกมล เลื่อมใส อายุ ๓๒ ปี ตำแหน่งผู้แทนชาย เริ่มทำงานตั้งแต่วันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๕๘ ติดต่อกันถึงวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๕๙ อายุงานรวม ๑ ปี ๓ เดือน ค่าจ้างอัตราสุดท้ายเดือนละ ๑๓,๕๐๐ บาท ค่าเดินทางเดือนละ ๑,๕๐๐ บาท

คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงและกลั่นกรองงาน พิจารณาแล้วเห็นว่าผู้ร้องได้รับผลกระทบด้านการเดินทาง เนื่องจากต้องเดินทางไกลขึ้น ๒๖ กิโลเมตร ใช้เวลาเดินทางเพิ่มขึ้น ๒ ชั่วโมง และผลกระทบด้านค่าใช้จ่ายเนื่องจากที่เดิมมีค่าใช้จ่ายในการเดินทางเดือนละ ๑,๘๒๔ บาท ที่ใหม่เดือนละ ๔,๐๕๖ บาท ค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นเดือนละ ๒,๒๓๒ บาท ซึ่งมีอัตราเพิ่มขึ้นร้อยละ ๑๔.๘๘ ซึ่งถือเป็นผลกระทบสำคัญต่อดำรงชีวิตตามปกติของผู้ร้อง จึงมีสิทธิได้รับค่าชดเชยพิเศษตามมาตรา ๑๒๐

มติที่ประชุม มีความเห็นสอดคล้องกับคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงและกลั่นกรองงานว่า นางสาวดวงกมล เลื่อมใส ได้รับผลกระทบด้านการเดินทางและด้านค่าใช้จ่ายซึ่งถือเป็นผลกระทบสำคัญต่อดำรงชีวิตตามปกติของผู้ร้อง จึงมีสิทธิได้รับค่าชดเชยพิเศษตามมาตรา ๑๒๐

๔. นางสาววันทนา คำนุช อายุ ๓๙ ปี ตำแหน่งผู้แทนชาย เริ่มทำงานตั้งแต่วันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๘ ติดต่อกันถึงวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๕๙ อายุงานรวม ๑๐ เดือน ค่าจ้างอัตราสุดท้ายเดือนละ ๑๓,๕๐๐ บาท ค่าเดินทางเดือนละ ๑,๕๐๐ บาท

คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงและกลั่นกรองงาน พิจารณาแล้วเห็นว่าผู้ร้องได้รับผลกระทบด้านการเดินทาง เนื่องจากต้องเดินทางไกลขึ้น ๒๒ กิโลเมตร ใช้เวลาเดินทางเพิ่มขึ้น ๒ ชั่วโมง ส่วนด้านค่าใช้จ่ายผู้ร้องไม่ได้รับผลกระทบเนื่องจากมีค่าใช้จ่ายในการเดินทางเพิ่มขึ้นจากเดือนละ ๑,๐๐๘ บาท เป็นเดือนละ ๑,๘๙๖ บาท ค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นเดือนละ ๘๘๘ บาท คิดเป็นร้อยละ ๘.๗๒ ซึ่งเพิ่มขึ้นไม่ถึงร้อยละ ๑๐ ตามที่คณะกรรมการสวัสดิการแรงงานวางพิจารณาไว้ ผู้ร้องจึงได้รับผลกระทบเฉพาะ ด้านการเดินทาง ซึ่งถือเป็นผลกระทบสำคัญต่อดำรงชีวิตตามปกติของผู้ร้อง จึงมีสิทธิได้รับค่าชดเชยพิเศษตามมาตรา ๑๒๐

/มติที่ประชุม...

มติที่ประชุม มีความเห็นสอดคล้องกับคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงและกลั่นกรองงานว่า นางสาววันทนา คำบุษ ได้รับผลกระทบด้านการเดินทางซึ่งถือเป็นผลกระทบสำคัญต่อดำรงชีวิตตามปกติของผู้ร้อง จึงมีสิทธิได้รับค่าชดเชยพิเศษตามมาตรา ๑๒๐

๕. นางสาวปานิสร บัวแดง อายุ ๔๑ ปี ตำแหน่งผู้แทนขาย เริ่มทำงานตั้งแต่วันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๕๘ ติดต่อกันถึงวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๕๙ อยุ่รวม ๑๐ เดือน ค่าจ้างอัตราสุดท้ายเดือนละ ๑๓,๕๐๐ บาท ค่าเดินทางเดือนละ ๑,๕๐๐ บาท

คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงและกลั่นกรองงาน พิจารณาแล้วเห็นว่าผู้ร้องได้รับผลกระทบด้านการเดินทางเนื่องจากต้องเดินทางไกลขึ้น ๒๐ กิโลเมตร ใช้เวลาเดินทางเพิ่มขึ้น ๒ ชั่วโมง ๕ นาที ส่วนด้านค่าใช้จ่ายผู้ร้องไม่ได้รับผลกระทบเนื่องจากมีค่าใช้จ่ายในการเดินทางเพิ่มขึ้นจากเดือนละ ๗๕๖ บาท เป็นเดือนละ ๑,๖๕๖ บาท ค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นเดือนละ ๙๐๐ บาท คิดเป็นร้อยละ ๖ ซึ่งเพิ่มขึ้นไม่ถึงร้อยละ ๑๐ ตามที่คณะกรรมการสวัสดิการแรงงานวางพิจารณาไว้ ผู้ร้องจึงได้รับผลกระทบเฉพาะด้านการเดินทางซึ่งถือเป็นผลกระทบสำคัญต่อดำรงชีวิตตามปกติของผู้ร้อง จึงมีสิทธิได้รับค่าชดเชยพิเศษตามมาตรา ๑๒๐

มติที่ประชุม มีความเห็นสอดคล้องกับคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงและกลั่นกรองงานว่า นางสาวปานิสร บัวแดง ได้รับผลกระทบด้านการเดินทาง ซึ่งถือเป็นผลกระทบสำคัญต่อดำรงชีวิตตามปกติของผู้ร้องจึงมีสิทธิได้รับค่าชดเชยพิเศษตามมาตรา ๑๒๐

นอกจากนี้คณะกรรมการฯ ได้พิจารณาข้อเท็จจริงแล้วเห็นว่าวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๙ เป็นวันที่นายจ้างแจ้งย้ายและผู้ร้องได้ไปทำงานที่ใหม่ในวันที่ ๑๗ มิถุนายน ๒๕๕๙ ซึ่งการแจ้งย้ายสถานประกอบกิจการของนายจ้างไม่เป็นไปตามที่กฎหมายกำหนด คือแจ้งย้ายสถานประกอบกิจการน้อยกว่า ๓๐ วัน ผู้ร้องทั้ง ๕ คน จึงมีสิทธิได้รับค่าชดเชยพิเศษแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าเท่ากับค่าจ้างอัตราสุดท้าย ๓๐ วัน และสำหรับค่าจ้างในการคำนวณ ค่าชดเชยพิเศษและค่าชดเชยพิเศษแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าที่ประชุมเห็นว่าเงินค่าตำแหน่งและค่าเดินทางที่นายจ้างจ่ายให้แก่ลูกจ้างทั้ง ๕ คน โดยจ่ายรวมกับค่าจ้างปกติในอัตราตายตัวเท่ากันทุกเดือน ถือว่าเป็นเงินตอบแทนการทำงานจึงถือว่าเป็นค่าจ้าง ดังนั้นค่าจ้างอัตราสุดท้ายของผู้ร้องจึงรวมถึงค่าตำแหน่งและค่าเดินทาง

ประธาน ให้ความเห็นเห็นว่า ในกรณีนี้ลูกจ้างได้ขอให้ให้นำเงินค่าตำแหน่งและค่าเดินทางมารวมเป็นเงินค่าจ้าง ซึ่งคณะกรรมการฯ มีความเห็นว่าเป็นการแจ้งย้ายสถานประกอบกิจการในวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๙ เท่ากับว่านายจ้างแจ้งย้ายสถานประกอบกิจการน้อยกว่า ๓๐ วัน นายจ้างจึงมีหน้าที่ต้องจ่ายค่าชดเชยพิเศษแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าด้วย โดยเงินค่าตำแหน่งและค่าเดินทางที่นายจ้างจ่ายให้นั้นเป็นการจ่ายให้เป็นการประจำและมีจำนวนที่แน่นอน ซึ่งตรงกับนิยามของคำว่า “ค่าจ้าง” และให้นำเงินจำนวนดังกล่าวไปใช้คำนวณทั้งเงินค่าชดเชยพิเศษและเงินค่าชดเชยพิเศษแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า

นายทรี ดิยัง ให้ความเห็นเห็นว่า มีความกังวลว่าเมื่อเรื่องไปถึงศาลแล้ว ฝ่ายลูกจ้างจะแพ้คดีอยู่เสมอ เพราะลูกจ้างให้ข้อมูลเท็จ ซึ่งในขั้นตอนการสอบข้อเท็จจริงทั้งฝ่ายลูกจ้างและฝ่ายนายจ้างนั้นมีความละเอียดเพียงใด พูดยความจริงหรือไม่

/นางสาวเยาวลักษณ์...

นางสาวเยาวลักษณ์ ฉันทอมรเลิศกุล ให้ความเห็นว่า ในประเด็นนี้ทางฝ่ายเลขา ได้ขอรายงานการประชุมกับทางฝ่ายนายจ้าง แต่นายจ้างอ้างว่าสูญหายระหว่างการขนย้าย เพราะหากมีรายงานการประชุมจะทำให้ข้อมูลฝ่ายนายจ้างมีความน่าเชื่อถือมากขึ้นว่าได้มีการแจ้งย้ายในวันที่ได้มีการประชุมจริง

นายปฐม เพชรมณี ในการประชุมคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงและกลั่นกรองงาน ได้ขอให้ฝ่ายนายจ้างส่งรายงานการประชุม เพราะเป็นหน้าที่ของนายจ้างที่จะต้องหาหลักฐานมาพิสูจน์ แต่นายจ้างอ้างว่าสูญหาย ซึ่งรายงานการประชุมเป็นเอกสารที่ต้องเก็บรักษาให้ดี

ประธาน ให้ความเห็นว่า นายจ้างได้โต้แย้งมาตลอดว่าการบอกเลิกสัญญาจ้างทางไลน์นั้นไม่ถูกต้องตามแบบฟอร์มของบริษัท ถือว่าไม่ใช่การบอกเลิกสัญญาจ้าง ซึ่งคณะกรรมการฯ มีแนวทางในการพิจารณาว่าการบอกเลิกสัญญาจ้างนั้น สามารถบอกด้วยวาจาได้ และลูกจ้างทุกคนได้ได้มีการแจ้งต่อตัวนายจ้าง ฝ่ายบุคคล และผู้จัดการ ประเด็นที่น่าเป็นห่วงคือเรื่องที่น่าายจ้างอ้างว่าได้แจ้งย้ายสถานประกอบกิจการในวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๙ ถ้าเราสามารถหากล้างสิ่งที่น่าายจ้างอ้างได้มากกว่า ซึ่งประเด็นนี้นายจ้างไม่มีหลักฐานที่มีน้ำหนักอย่างเพียงพอมายืนยันประกอบคำชี้แจง

มติที่ประชุม คณะกรรมการสวัสดิการแรงงานมีความเห็นสอดคล้องกับคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงและกลั่นกรองงานว่านายจ้างแจ้งย้ายสถานประกอบกิจการน้อยกว่า ๓๐ วัน ผู้ร้องทั้ง ๕ คน จึงมีสิทธิได้รับค่าชดเชยพิเศษแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าเท่ากับค่าจ้างอัตราสุดท้าย ๓๐ วัน และสำหรับค่าจ้างในการคำนวณค่าชดเชยพิเศษและค่าชดเชยพิเศษแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า ที่ประชุมเห็นว่าเงินค่าตำแหน่งและค่าเดินทางที่นายจ้างจ่ายให้แก่ลูกจ้างทั้ง ๕ คน โดยจ่ายรวมกับค่าจ้างปกติในอัตราตายตัวเท่ากันทุกเดือน ถือว่าเป็นเงินตอบแทนการทำงานจึงถือว่าเป็นค่าจ้าง ดังนั้นค่าจ้างอัตราสุดท้ายของผู้ร้องจึงรวมถึงค่าตำแหน่งและค่าเดินทาง

๓.๒ คำร้องตามมาตรา ๑๒๐ ของนางสาวณัฏฐา แซ่เตียว ลูกจ้างสมาคม นักวิเคราะห์การลงทุน

ประธาน นางสาวณัฏฐา แซ่เตียว ลูกจ้างสมาคมนักวิเคราะห์การลงทุน ได้ยื่นคำร้องต่อคณะกรรมการสวัสดิการแรงงานให้วินิจฉัยกรณีนายจ้างย้ายสถานประกอบกิจการไปตั้ง ณ สถานที่อื่น อันมีผลกระทบสำคัญต่อการดำรงชีวิตตามปกติของตนเองและครอบครัว รายละเอียดขอให้ฝ่ายเลขานุการชี้แจง

เลขานุการ เมื่อวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๙ นางสาวณัฏฐา แซ่เตียว ได้ยื่นคำร้องต่อคณะกรรมการสวัสดิการแรงงาน ณ กองสวัสดิการแรงงานว่าสมาคมนักวิเคราะห์การลงทุนนายจ้างย้ายสถานประกอบกิจการไปตั้ง ณ สถานที่อื่น อันมีผลกระทบสำคัญต่อการดำรงชีวิตตามปกติของลูกจ้างหรือครอบครัว ในการนี้ฝ่ายเลขานุการได้สอบข้อเท็จจริงลูกจ้าง นายจ้าง และรวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องแล้วปรากฏข้อเท็จจริง ดังนี้

ข้อมูลทั่วไปและสภาพการจ้าง

๑. สมาคมนักวิเคราะห์การลงทุน ตั้งอยู่เลขที่ ๖๒ ถนนรัชดาภิเษก แขวงคลองเตย เขตคลองเตย กรุงเทพฯ มีนายไพบุลย์ นลินทรางกูร เป็นนายกสมาคม

๒. สมาคมเป็นองค์กรไม่แสวงผลกำไร วัตถุประสงค์ของสมาคมคือเพื่อส่งเสริมการศึกษาและพัฒนาวิชาการด้านการวิเคราะห์การลงทุน ส่งเสริมจรรยาบรรณของนักวิเคราะห์การลงทุน และเป็นศูนย์กลางประสานงานระหว่างนักวิเคราะห์การลงทุนและหน่วยงานอื่น

๓. ภารกิจหลักของสมาคมที่สำคัญคือ ๑) การจัดอบรมให้ความรู้ให้แก่ นักวิเคราะห์การลงทุน ผู้แนะนำการลงทุน ผู้มีวิชาชีพด้านบัญชี วัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาความรู้และต่อบริบทให้กับบุคลากรทั้ง ๓ แบบ ๒) การจัดอบรมให้แก่บุคลากรในตลาดทุนและประชาชนทั่วไป นอกจากนี้มีภารกิจอื่น ๆ อีก เช่น จัดมหกรรมวิเคราะห์การลงทุน มอบรางวัลนักวิเคราะห์และผู้บริหารยอดเยี่ยม แลกผลสำรวจความเห็นนักวิเคราะห์ต่อแนวโน้มการลงทุน เป็นต้น

๔. รายได้หลักของสมาคมมาจาก ๑) ค่าอบรม/สัมมนา ๒) เงินสนับสนุนจากตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยและสมาชิก ๓) ค่าสมาชิกรายปีจำนวน ๙๐ รายๆละ ๓๐,๐๐๐ บาท และ ๔) ดอกเบี้ยและเงินปันผลจากเงินทุนสะสม

๕. รายจ่ายของสมาคมประกอบด้วยเงินเดือนและสวัสดิการของพนักงาน ค่าใช้จ่ายในการจัดการอบรมสัมมนาทุกกรณี ค่าสาธารณูปโภค ทั้งนี้ ผลการดำเนินงานของสมาคมแต่ละปีมีทั้งกำไรและขาดทุน

๖. นายจ้างได้ว่าจ้างผู้ร้องไว้ทำงานในตำแหน่งผู้จัดการส่วนฝึกอบรม เริ่มทำงานตั้งแต่วันที่ ๘ กันยายน ๒๕๓๖ ติดต่อกันถึงวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๕๙ อายุงานรวม ๒๒ ปี ๑๑ เดือน อัตราค่าจ้างสุดท้ายเดือนละ ๕๐,๐๐๐ บาท

การย้ายสถานประกอบกิจการและการบอกเลิกสัญญาจ้าง

๑. ในการประชุมกรรมการสมาคม เมื่อวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๕๙ ได้แจ้งกรรมการและพนักงานทราบถึงความคืบหน้าเกี่ยวกับสถานที่ทำงานของสมาคมแห่งใหม่ที่ถนนรัชดาภิเษก แต่ขณะนั้นยังไม่สามารถกำหนดวันย้ายที่แน่นอนได้ ต่อมาในการประชุมกรรมการเมื่อวันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๕๙ ได้ฉายภาพพื้นที่ของที่ตั้งใหม่ให้กรรมการและพนักงานดูและแจ้งคร่าวๆ ว่าตลาดหลักทรัพย์กำหนดให้ย้ายภายในเดือนสิงหาคม ๒๕๕๙

๒. วันที่ ๒๘ มิถุนายน ๒๕๕๙ มีการประชุมร่วมระหว่างตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยและตัวแทนของทุกสมาคม เพื่อชี้แจงเรื่องสัญญาการให้บริการพื้นที่อาคารใหม่ และกำหนดการย้ายสำนักงาน โดยกำหนดย้ายระหว่างวันที่ ๒๒ กรกฎาคม - ๕ สิงหาคม ๒๕๕๙ ซึ่งภายหลังการประชุมเจ้าหน้าที่ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยได้ส่งอีเมลเกี่ยวกับประเด็นชี้แจงสมาคมให้กับทุกสมาคม ซึ่งสมาคมได้ส่งต่อข้อมูลดังกล่าวให้กับพนักงานทุกคนรวมผู้ร้องด้วย

๓. วันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๕๙ ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยจัดประชุมทุกสมาคมเรื่องการย้ายเข้าพื้นที่ทำงานใหม่ แต่สมาคมนักวิเคราะห์การลงทุน ไม่มีผู้แทนเข้าร่วมประชุมเนื่องจากติดภารกิจ เจ้าหน้าที่ตลาดหลักทรัพย์ได้ส่งอีเมลถึงสมาคมสอบถามเรื่องการย้ายเข้าอาคารใหม่ รวมทั้งแจ้งว่าสมาคมอื่นๆ แจ้งแล้วว่าจะย้ายภายในวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๕๙ ต่อมานายรัชกฤษณ์พงษ์ เอกรังสรรค์ เลขาธิการสมาคม จึงส่งอีเมลแจ้งพนักงานทุกคนว่าจะย้ายเข้าที่ทำการใหม่ในวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๕๙ พร้อมกับสมาคมอื่น ๆ

๔. วันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๕๙ ผู้ร้องได้ยื่นหนังสือแจ้งว่าไม่ประสงค์ย้ายไปทำงานที่ใหม่ โดยอ้างว่าการย้ายสถานประกอบกิจการส่งผลกระทบต่อดำรงชีวิตของตนเอง ซึ่งหนังสือดังกล่าวไม่ได้ระบุวันสิ้นสุดการเป็นพนักงาน ต่อมาวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๙ ผู้ร้องมีหนังสืออีกหนึ่งฉบับแจ้งนายจ้างทราบว่า วันสิ้นสุดการเป็นพนักงานตั้งแต่วันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๕๙ เป็นต้นไป

๕. ผู้ร้องไม่สามารถย้ายตามไปทำงานที่ใหม่กับนายจ้างได้เนื่องจากได้รับผลกระทบด้านการเดินทางเนื่องจากระยะทางและระยะเวลาในการเดินทางเพิ่มขึ้น ค่าใช้จ่ายในการเดินทางเพิ่มขึ้น รวมทั้งได้รับผลกระทบด้านครอบครัวเนื่องจากไม่มีเวลาดูแลครอบครัว

๖. นายจ้างไม่จ่ายค่าชดเชยพิเศษให้กับผู้ร้องเนื่องจากสมาคมเป็นองค์กรไม่แสวงผลกำไรและไม่อยู่ภายใต้พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ประกอบกับเห็นว่าผู้ร้องไม่ได้รับผลกระทบทั้งในด้านการเดินทาง ค่าใช้จ่ายและครอบครัว ซึ่งนอกจากนี้เลขาธิการสมาคมได้เคยเจรจากับผู้ร้องว่ายินดีที่จะเสนอกรรมการสมาคมเพื่อพิจารณาให้ความช่วยเหลือหรือเพิ่มสวัสดิการกรณีมีค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้น หรือแม้กระทั่งความยืดหยุ่นในการเข้า-ออกงาน แต่ผู้ร้องไม่ประสงค์ให้กรรมการสมาคมพิจารณาเรื่องดังกล่าว ยืนยันเพียงว่าไม่ประสงค์ย้ายไปทำงานที่ใหม่

การดำเนินการไกล่เกลี่ยของเจ้าหน้าที่

กรณีนี้ มิได้มีการเจรจาไกล่เกลี่ยแต่อย่างใด โดยผู้แทนสมาคมแจ้งว่าการพิจารณาจ่ายเงินช่วยเหลือดังกล่าวไม่ใช่อำนาจของนายกสมาคมหรือเลขาธิการสมาคม เป็นอำนาจของกรรมการสมาคม โดยขอให้คณะกรรมการสวัสดิการแรงงานพิจารณาดำเนินการตามขั้นตอนของกฎหมาย ซึ่งหากคณะกรรมการสวัสดิการแรงงานมีคำวินิจฉัยอย่างไร จะได้นำเข้าสู่การพิจารณาของสมาคมต่อไป

ประเด็นพิจารณา

คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงและกลั่นกรองงาน เห็นว่าตามกฎหมายกระทรวง (พ.ศ. ๒๕๔๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ลงวันที่ ๑๙ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๑ กรณีมิให้ใช้พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ทั้งหมดหรือแต่บางส่วนบังคับแก่นายจ้างประเภทหนึ่งประเภทใด ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ โดยที่วงเล็บ ๓ ตามกฎกระทรวงดังกล่าวมิให้ใช้บทบัญญัติในหลายมาตรา รวมทั้งมาตรา ๑๒๐ บังคับแก่นายจ้างซึ่งจ้างลูกจ้างทำงานที่ได้แสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ จึงเห็นว่าจากข้อเท็จจริงการจัดตั้งสมาคมนักวิเคราะห์การลงทุนจัดตั้งขึ้นตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๗๘ คือก่อตั้งสมาคมเพื่อกระทำการใดๆ อันมีลักษณะต่อเนื่องร่วมกันและมีใช่เป็นการหาผลกำไรหรือรายได้มาแบ่งปันกัน ต้องมีข้อบังคับและจดทะเบียนตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายนี้ และหากวัตถุประสงค์ของสมาคมคือไม่แสวงหากำไร หรือนำรายได้มาแบ่งปันกัน หากผู้บริหารสมาคมไม่ปฏิบัติตามวัตถุประสงค์ของสมาคมโดยการแสวงหากำไรหรือนำรายได้มาแบ่งปันกัน ย่อมไม่ชอบด้วยกฎหมายและสามารถนำไปสู่การยกเลิกเพิกถอนสมาคมได้ จึงเห็นว่าเมื่อสมาคมจัดตั้งตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ จึงต้องดำเนินการตามกรอบที่กฎหมายกำหนดคือต้องไม่แสวงหากำไรซึ่งวัตถุประสงค์ในประเด็นนี้ก็เช่นไปตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ กรณีไม่แสวงหากำไรทางเศรษฐกิจ กำไรที่สมาคมมีเกิดจากการจัดอบรมก็นำมาใช้ในการบริหารจัดการ และใช้เป็นทุนในการดำเนินงานของสมาคม โดยไม่ได้นำรายได้มาแบ่งปันกันแต่อย่างใด

ประธาน คณะอนุกรรมการสอบข้อเท็จจริงและกลั่นกรองงานให้ความเห็นว่าสมาคม นักวิเคราะห์การลงทุนไม่ได้เป็นธุรกิจที่แสวงผลกำไรในทางเศรษฐกิจ และไม่ได้อยู่ภายใต้พระราชบัญญัติ คຸ່ມครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ จึงไม่สามารถพิจารณาได้ หากลูกจ้างไม่ประสงค์จะย้ายไปที่ใหม่หรือลาออก ก็จะไม่มีสิทธิเรื่องค่าชดเชย เพราะเป็นข้อกฎหมาย และถึงแม้ลูกจ้างจะไม่ได้รับสิทธิบางเรื่องหากลูกจ้างต้อง ออกจากงาน นายจ้างน่าจะมีการช่วยเหลือบ้าง

นางสาวเยาวลักษณ์ ฉันทอมรเลิศกุล ได้ชี้แจงเพิ่มเติมว่าเรื่องนี้ได้คุยกับ นายรัชกฤษณ์พงศ์ เอกธวัชสรค์ ผู้แทนนายจ้างว่าน่าจะเจรจาไกล่เกลี่ยได้ ผู้แทนนายจ้างแจ้งว่าไม่มีอำนาจ ตัดสินใจว่าจะจ่ายจำนวนเท่าใด ยกเว้นคณะกรรมการสวัสดิการแรงงานมีคำสั่งแล้ว และจะนำคำสั่งนั้น เข้าที่ประชุมผู้บริหารของสมาคมว่าจะพิจารณาจ่ายเงินจำนวนเท่าใด ทางฝ่ายเลขาแจ้งว่าไม่สามารถปฏิบัติ ในลักษณะนี้ได้ เพราะเมื่อคณะกรรมการออกคำสั่งแล้วฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่เห็นด้วยต้องไปอุทธรณ์ต่อศาล ไม่ใช่รอคำสั่งคณะกรรมการสวัสดิการแรงงานเพื่อนำไปพิจารณาจ่ายเงินให้ลูกจ้าง

ประธาน ในประเด็นนี้เพียงแต่ให้ความเห็นว่า ถ้าเราวินิจฉัยว่าลูกจ้างไม่มีสิทธิได้รับเงิน ค่าชดเชยพิเศษ เนื่องจากไม่อยู่ภายใต้พระราชบัญญัติคຸ່ມครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ แต่อย่างไรก็ตามลูกจ้าง ก็ได้ทำงานกับนายจ้างมาเป็นเวลานาน นายจ้างน่าจะตอบแทนลูกจ้างบ้าง ถึงจะเป็นข้อเสนอแนะถ้าหากนายจ้าง เชื่อและปฏิบัติตามคณะกรรมการสวัสดิการแรงงาน ก็ต้องมีการบันทึกเป็นหลักฐานว่าหากได้รับเงินช่วยเหลือแล้ว จะไม่ฟ้องร้องนายจ้าง หากไม่มีการบันทึกและลูกจ้างได้รับเงินแล้วไปฟ้องร้องนายจ้างอีก นายจ้างอาจไม่พอใจ คณะกรรมการสวัสดิการแรงงานที่ไปแนะนำเช่นนั้น

มติที่ประชุม คณะกรรมการสวัสดิการแรงงานมีความเห็นสอดคล้องกับคณะอนุกรรมการ สอบข้อเท็จจริงและกลั่นกรองงานว่า เมื่อมิให้ใช้พระราชบัญญัติคຸ່ມครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๑๒๐ บังคับแก่นายจ้างซึ่งจ้างลูกจ้างทำงานที่มีได้แสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ คณะกรรมการ สวัสดิการแรงงานจึงไม่มีอำนาจในการพิจารณาคำร้องของนางสาวณัฏฐา แซ่เตียว

๓.๓ คำร้องตามมาตรา ๑๒๐ ของนายจำเนียร ปะดั่งเถาโต และพวกรวม ๙ คน ลูกจ้างบริษัท ภารดรพาร์ท จำกัด

ประธาน นายจำเนียร ปะดั่งเถาโต และพวกรวม ๙ คน ลูกจ้างบริษัท ภารดรพาร์ท จำกัด ได้ยื่นคำร้องต่อคณะกรรมการสวัสดิการแรงงานให้วินิจฉัยกรณีนายจ้างย้ายสถานประกอบกิจการไปตั้ง ณ สถานที่อื่น อันมีผลกระทบสำคัญต่อการดำรงชีวิตตามปกติของตนเองและครอบครัว รายละเอียด ขอให้ฝ่ายเลขานุการชี้แจง

เลขานุการ เมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๙ นายจำเนียร ปะดั่งเถาโต และพวก รวม ๙ คน ได้ยื่นคำร้องต่อคณะกรรมการสวัสดิการแรงงาน ณ กองสวัสดิการแรงงาน ว่าบริษัท ภารดรพาร์ท จำกัด นายจ้างย้ายสถานประกอบกิจการไปตั้ง ณ สถานที่อื่น อันมีผลกระทบสำคัญต่อการดำรงชีวิตตามปกติ ของลูกจ้างหรือครอบครัว ในการนี้ ฝ่ายเลขานุการได้สอบข้อเท็จจริงลูกจ้าง นายจ้าง และรวบรวมพยาน หลักฐานที่เกี่ยวข้องแล้ว ปรากฏข้อเท็จจริง ดังนี้

ข้อมูลทั่วไปและสภาพการจ้าง

๑. บริษัท ภราดรพาร์ท จำกัด มีสำนักงานใหญ่ตั้งอยู่เลขที่ ๑๙๓๐ หมู่ ๔ ถนนเทพารักษ์ ตำบลเทพารักษ์ อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรปราการ สำนักงานสาขาที่ ๑ ตั้งอยู่เลขที่ ๑๖๔๕ หมู่ ๔ ถนนเทพารักษ์ ตำบลเทพารักษ์ อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรปราการ สำนักงานสาขาที่ ๒ ตั้งอยู่เลขที่ ๒๘/๙ หมู่ ๘ ตำบลคลองอุดมชลจร อำเภอเมือง จังหวัดฉะเชิงเทรา ประกอบกิจการผลิตชิ้นส่วนรถยนต์ โดยมีนายวิชัย บุญภราดร เป็นกรรมการผู้จัดการ

๒. นายจ้าง กำหนดวันทำงานคือวันจันทร์-วันเสาร์ วันอาทิตย์ เป็นวันหยุด ประจำสัปดาห์ เวลาทำงาน ๐๘.๐๐ - ๑๗.๐๐ น. กำหนดจ่ายค่าจ้างทุกวันที่ ๑๙ และวันที่ ๔ ของเดือนถัดไป โดยจ่ายผ่านบัญชีธนาคารของลูกจ้าง นายจ้างได้ว่าจ้างผู้ร้องทั้ง ๙ คน ไว้ทำงาน ดังนี้

๒.๑ นายจำเนียร ประดังดาโต ทำงานตำแหน่งพนักงานปั๊ม ตั้งพิมพ์ ฝ่ายผลิต เริ่มทำงานตั้งแต่วันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ ติดต่อกันถึงวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๕๙ รวมอายุงาน ๑๒ ปี ๕ เดือน ค่าจ้างอัตราสุดท้ายวันละ ๓๐๔ บาท

๒.๒ นายพูน สาสีทา ทำงานตำแหน่งพนักงานปั๊ม ตั้งพิมพ์ ฝ่ายผลิต เริ่มทำงานตั้งแต่วันที่ ๗ มีนาคม ๒๕๔๔ ติดต่อกันถึงวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๕๙ รวมอายุงาน ๑๕ ปี ๔ เดือน ค่าจ้างอัตราสุดท้ายวันละ ๓๑๘ บาท

๒.๓ นางเตือนใจ จันทรมณี ทำงานตำแหน่งช่างกลึง ฝ่ายผลิต เริ่มทำงานตั้งแต่วันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๔๓ ติดต่อกันถึงวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๕๙ รวมอายุงาน ๑๕ ปี ๗ เดือน ค่าจ้างอัตราสุดท้ายวันละ ๓๑๒ บาท

๒.๔ นางสาวไสว บุญท่วม ทำงานตำแหน่งพนักงานปั๊ม ฝ่ายผลิต เริ่มทำงานตั้งแต่วันที่ ๕ พฤษภาคม ๒๕๔๑ ติดต่อกันถึงวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๕๙ รวมอายุงาน ๑๘ ปี ๒ เดือน ค่าจ้างอัตราสุดท้ายวันละ ๓๐๖ บาท

๒.๕ นางสาวคุณ ชันขาว ทำงานตำแหน่งพนักงานปั๊ม ฝ่ายผลิต เริ่มทำงานตั้งแต่วันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ ติดต่อกันถึงวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๕๙ รวมอายุงานประมาณ ๑๐ ปี ๕ เดือน ค่าจ้างอัตราสุดท้ายวันละ ๓๐๑ บาท

๒.๖ นายประจวบ ต่วนบัว ทำงานตำแหน่งพนักงานปั๊ม ตั้งพิมพ์ ฝ่ายผลิต เริ่มทำงานตั้งแต่วันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ติดต่อกันถึงวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๕๙ รวมอายุงาน ๑๑ ปี ๒ เดือน ค่าจ้างอัตราสุดท้ายวันละ ๓๐๕ บาท

๒.๗ นางเอื้อน นิมนงค์ ทำงานตำแหน่งพนักงานปั๊ม ฝ่ายผลิต เริ่มทำงานตั้งแต่วันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๓ ติดต่อกันถึงวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๙ รวมอายุงาน ๑๕ ปี ๘ เดือน ค่าจ้างอัตราสุดท้ายวันละ ๓๐๖ บาท

๒.๘ นางสาวบังอร เย็นวัฒนา ทำงานตำแหน่งพนักงานปั๊ม ฝ่ายผลิต เริ่มทำงานตั้งแต่วันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๔๕ ติดต่อกันถึงวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๕๙ รวมอายุงาน ๑๓ ปี ๑๑ เดือน ค่าจ้างอัตราสุดท้ายวันละ ๓๐๒ บาท

/๒.๙ นางสาวอรุณา...

๒.๙ นางสาวอรุณา ดารณสิน ทำงานตำแหน่งพนักงานปั๊ม ฝ่ายผลิต เริ่มทำงานตั้งแต่วันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๕๑ ติดต่อกันถึงวันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๕๙ รวมอายุงาน ๗ ปี ๑๑ เดือน ค่าจ้างอัตราสุดท้ายวันละ ๓๐๒ บาท

การย้ายสถานประกอบกิจการและการบอกเลิกสัญญาจ้าง

๑. บริษัท ภราดรพาร์ท จำกัด เป็นบริษัทในเครือของบริษัท ไทยยงกิจ กรุป จำกัด ซึ่งมีทั้งหมด ๓ บริษัท โดยบริษัทที่ ๓ คือบริษัท บุญภราดรเอ็นจิเนียริง จำกัด ประกอบกิจการคล้ายกันคือผลิตอะไหล่รถยนต์ รถจักรยานยนต์ และอะไหล่เครื่องใช้ไฟฟ้า

๒. บริษัทได้ซื้อที่ดินที่จังหวัดฉะเชิงเทราเพื่อก่อสร้างโรงงานผลิตแห่งใหม่ของบริษัทในเครือไทยยงกิจกรุปทั้งหมด และเมื่อวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๕ บริษัทได้มีประกาศให้พนักงานทราบว่าบริษัทจะย้ายโรงงานผลิตจากจังหวัดสมุทรปราการไปยังโรงงานผลิตแห่งใหม่ที่จังหวัดฉะเชิงเทราในช่วงปี ๒๕๕๖ และเพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมบริษัทได้จัดทำแบบสำรวจความประสงค์ของพนักงานเรื่องการย้ายแต่เมื่อถึงกำหนดบริษัทไม่สามารถย้ายได้ เนื่องจากพบปัญหาของการติดตั้งเครื่องจักรขนาดใหญ่ ประกอบกับสภาพเศรษฐกิจที่ตกต่ำ จนถึงประมาณปี ๒๕๕๗ - ๒๕๕๘ บริษัทได้ซื้อเครื่องจักรและได้นำไปติดตั้งที่โรงงานแห่งใหม่ แต่ยังไม่ได้มีการผลิตแต่อย่างใด ส่วนเรื่องการสำรวจทุกครั้งที่บริษัททำการสำรวจผู้ร้องทั้ง ๙ คน แสดงเจตนาตลอดมาว่าไม่ประสงค์ที่จะย้ายตามไปทำงานที่ใหม่

๓. ตามปกติทุกวันที่ ๓ และ ๑๘ ของทุกเดือน บริษัทจะมีการประชุมพนักงานเพื่อแจ้งเรื่องต่างๆ และมอบเอกสารการจ่ายค่าจ้างให้กับพนักงาน และเมื่อช่วงเดือนมีนาคม - เมษายน ๒๕๕๙ นายจ้างโดยนายยงกิจ บุญภราดร ผู้จัดการโรงงานและผู้จัดการควบคุมคุณภาพ ได้แจ้งเรื่องการย้ายโรงงานผลิตไปยังที่ใหม่ ซึ่งในช่วงต้นเดือนเมษายน ๒๕๕๙ ได้แจ้งว่าหลังสงกรานต์จะเริ่มย้ายเครื่องจักรบางส่วนไปก่อน ส่วนการย้ายพนักงานจะเริ่มย้ายในช่วงเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๙ แต่ในช่วงหลังสงกรานต์นายจ้างก็ยังไม่สามารถย้ายเครื่องจักรได้ ส่วนการย้ายพนักงานก็ยังไม่สามารถย้ายได้ตามกำหนดเช่นเดียวกัน โดยที่นายจ้างไม่ได้แจ้งให้พนักงานทราบว่าจะมีการย้ายเมื่อใด

๔. วันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๕๙ บริษัทได้สำรวจความประสงค์ย้ายไปทำงานที่ใหม่ ของพนักงาน และบริษัทได้ทยอยย้ายพนักงานที่แจ้งความประสงค์จะย้ายตั้งแต่วันที่ ๒ มิถุนายน ๒๕๕๙ เป็นต้นมา โดยเจ้าหน้าที่ฝ่ายบุคคลจะแจ้งให้พนักงานทราบด้วยวาจาว่าใครจะต้องย้ายไปทำงานที่ใหม่ในวันใด

๕. ในช่วงเย็นวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๙ นายเจริญ สีระบาย หัวหน้าแผนกได้บอกพนักงานฝ่ายผลิตให้ทำความสะอาดเครื่องจักร เนื่องจากในวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๕๙ จะมีการย้ายเครื่องจักรไปยังโรงงานใหม่ ซึ่งในวันที่ ๖ และ ๑๓ มิถุนายน ๒๕๕๙ ได้มีขนย้ายเครื่องจักรจำนวน ๕ เครื่อง และ ๔ เครื่อง ตามลำดับ และต่อมาเมื่อวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๕๙ บริษัทได้มอบหมายให้พนักงานไปทำงานที่ใหม่จำนวน ๕ คน รวมนายพุมิ สาสีทา ผู้ร้องลำดับที่ ๒ ซึ่งทั้ง ๕ คน ได้ไปทำงานตั้งแต่วันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๕๙ เป็นต้นมา และในวันที่ ๑๗ และ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๙ มีการย้ายเครื่องจักรอีก ๕ เครื่อง และ ๔ เครื่องตามลำดับ แต่นายจ้างยังไม่ได้มอบหมายพนักงานไปทำงานเพิ่มแต่อย่างใด

๖. วันที่ ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๕๙ เวลา ๑๑.๕๐ น. บริษัทโดยนายยงกิจ บุญราตร ผู้จัดการโรงงานและผู้จัดการควบคุมคุณภาพ และนายจรัญ สิริบาย หัวหน้าแผนกได้เรียกประชุมพนักงานทั้งหมด แจ้งให้ทราบว่าบริษัทได้มีการขนย้ายเครื่องจักรไปบางส่วนแล้ว และจะต้องย้ายพนักงานไปผลิตงานเพิ่ม จึงได้สอบถามว่ามีพนักงานคนใดที่จะสมัครใจไปทำงานที่ใหม่ ซึ่งปรากฏว่าไม่มีพนักงานคนใดสมัครใจ ดังนั้นนายยงกิจจึงบอกว่าจะใช้วิธีจับสลาก นายจำเนียรผู้ร้องที่ ๑ โต้แย้งว่าในเมื่อพนักงานแจ้งความประสงค์แล้วว่าไม่ต้องการย้าย เหตุใดจึงต้องจับสลากอีก แต่ขณะนั้นถึงเวลาพักกลางวัน จึงยังไม่ได้ข้อยุติ และต่อมาในช่วงบ่ายสามโมงได้มีการประชุมต่อโดยในครั้งนี้นายวิชัย บุญราตร กรรมการผู้จัดการได้เข้าร่วมประชุมด้วย โดยนายจ้างยังคงถามความสมัครใจไปทำงานที่ใหม่ โดยบอกว่าหากไม่สมัครใจหรือไม่จับสลากก็จะต้องชี้ตัว ซึ่งในวันนั้นนายจ้างได้ชี้ตัวพนักงาน ๕ คน เพื่อให้ไปทำงานที่ใหม่ในวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๕๙ ประกอบด้วย ลูกจ้างต่างดาวชาวพม่า ๒ คน ไทยใหญ่ ๑ คน นางสาวคุณ ผู้ร้องลำดับที่ ๕ และนางสาวอรุणा ผู้ร้องลำดับที่ ๙ นายจ้างแจ้งพนักงานทั้ง ๕ คน ให้มาขึ้นรถรับส่งที่หน้าบริษัทเวลา ๐๖.๓๐ น. ของทุกวันที่มีการปฏิบัติงาน และในเวลาประมาณ ๑๖.๐๐ น. เสมียนของบริษัทได้นำประกาศเรื่องการไปปฏิบัติงานที่ใหม่ไปติดที่บอร์ด ต่อมาวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๕๙ บริษัทแจ้งผู้ร้องอีก ๖ คนได้แก่ นายจำเนียร นางเตือนใจ นางสาวไสว นายประจวบ นางเอื้อน และนางสาวบังอร ให้ไปทำงานที่ใหม่ในวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๕๙ สำหรับนายพุดมี ผู้ร้องลำดับที่ ๒ บริษัทให้ไปปฏิบัติงานที่ใหม่ตั้งแต่วันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๕๙ แล้ว

๗. วันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๕๙ ผู้ร้องทั้ง ๙ คนได้ทำหนังสือแสดงความประสงค์ไม่ย้ายตามไปทำงานที่ใหม่และนำไปยื่นให้กับนายวิชัย บุญราตร กรรมการผู้จัดการ โดยหนังสือดังกล่าวไม่ได้ระบุวันสิ้นสุดการเป็นพนักงาน และบริษัทรับทราบหนังสือดังกล่าวของผู้ร้องทั้ง ๙ คน ในวันเดียวกัน

หลังจากวันที่ยื่นหนังสือนี้แล้วผู้ร้องทั้ง ๙ คน ปฏิบัติดังนี้

๗.๑ ผู้ร้อง ๕ คน ประกอบด้วยนายจำเนียร นางเตือนใจ นางสาวไสว นายประจวบ และนางสาวบังอร ยังคงไปทำงานสถานที่เดิมในวันที่ ๑๕ - ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๕๙

๗.๒ ผู้ร้อง ๒ คน คือนายพุดมี และนางสาวคุณ ยังคงไปทำงานสถานที่ใหม่ในวันที่ ๑๕ - ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๕๙

๗.๓ นางสาวอรุणा ยังคงไปทำงานสถานที่ใหม่ในวันที่ ๑๕ - ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๕๙ และใช้สิทธิลาป่วยในวันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๕๙

๗.๔ นางเอื้อน ยังคงไปทำงานสถานที่เดิมในวันที่ ๑๕ - ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๕๙ และใช้สิทธิลาป่วยเนื่องจากอุบัติเหตุตั้งแต่วันที่ ๑๘ - ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๙

ทั้งนี้ บริษัทจ่ายค่าจ้างในวันทำงานและวันลาป่วยตามข้อ ๖.๑ - ๖.๔ ให้ลูกจ้างทุกคน

๘. หลังจากผู้ร้องทั้ง ๙ คนไปทำงานและลาป่วยตามข้อ ๖.๑ - ๖.๔ แล้วผู้ร้องก็ไม่ได้ไปทำงานอีกต่อไป บริษัทจึงมีหนังสือฉบับลงวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๕๙ แจ้งเลิกจ้างผู้ร้อง ๘ คน ยกเว้นนางเอื้อน ที่นายจ้างมีหนังสือแจ้งเลิกจ้างเมื่อวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๕๙ โดยระบุเหตุผลการเลิกจ้างผู้ร้องทั้ง ๙ คน ว่าจงใจไม่ปฏิบัติตามคำสั่งโดยชอบและเป็นธรรมของผู้บังคับบัญชากรณีให้ไปปฏิบัติงานที่สำนักงานสาขา ๒ (โรงงานฉะเชิงเทรา) และละทิ้งหน้าที่เป็นเวลา ๓ วันทำงานติดต่อกันโดยไม่มีเหตุอันสมควร

๙. บริษัทไม่จ่ายค่าชดเชยพิเศษให้กับผู้ร้องทั้ง ๙ คน เนื่องจากการย้ายดังกล่าว ไม่มีผลกระทบต่อการค้าทางชีวิตตามปกติของลูกจ้างหรือครอบครัว โดยบริษัทได้จัดรถรับส่งให้ สามารถเดินทางไปกลับได้ ประกอบกับการย้ายดังกล่าวไม่ใช่การย้ายสถานประกอบกิจการไปทั้งหมดในคราวเดียวกัน นอกจากนี้สถานประกอบกิจการแห่งใหม่ก็เป็นสำนักงานสาขาแห่งหนึ่งของบริษัท สำหรับสำนักงานใหญ่ และโรงงานเดิมที่จังหวัดสมุทรปราการก็ยังคงมีการผลิตอยู่ตามเดิม แต่ในอนาคตประมาณ ๑ - ๒ ปี บริษัท มีนโยบายที่จะย้ายสำนักงานใหญ่และโรงงานผลิตที่จังหวัดสมุทรปราการไปอยู่รวมกันที่จังหวัดฉะเชิงเทรา

การดำเนินการไกล่เกลี่ยของเจ้าหน้าที่

ในวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๕๙ ได้มีการนัดเจรจาไกล่เกลี่ยโดยเชิญนายจ้างและลูกจ้าง มาพบ ณ กองสวัสดิการแรงงาน โดยมีอนุกรรมการสอบข้อเท็จจริงและกลั่นกรองงานเข้าร่วมเจรจา ๒ คน คือ นายสรวิชัย ศานติยานนท์ ผู้แทนฝ่ายนายจ้าง และนางสาวจันทิมา แฉวสกุล ผู้แทนฝ่ายลูกจ้าง โดยผู้แทน นายจ้างแจ้งว่าไม่มีนโยบายที่จะเยียวยาลูกจ้าง ประกอบกับธุรกิจของบริษัทกำลังประสบปัญหาในเรื่อง การขนย้ายเครื่องจักรซึ่งมีค่าใช้จ่ายสูง และนายจ้างอ้างมาตลอดว่าลูกจ้างผู้ร้องละทิ้งหน้าที่เกิน ๓ วัน ทำให้ นายจ้างได้รับผลกระทบที่รุนแรง โดยนายจ้างจะต้องหาคนงานมาช่วยทำการผลิตและขนส่งสินค้า เพราะมีบริษัทหยุดสั่งการผลิตแต่ไม่มีคนทำงาน ทำให้กระบวนการผลิตขาดช่วงไป และคณะอนุกรรมการ สอบข้อเท็จจริงและกลั่นกรองงานได้แจ้งให้ลูกจ้างทราบว่าปัญหาในเรื่องหนังสือบอกเลิกสัญญาจ้าง ที่ไม่ชัดเจน และยังมีการไปทำงานอีกหลังจากส่งหนังสือบอกเลิกสัญญาจ้างทำให้เป็นข้อขัดแย้งของลูกจ้าง ในตอนต้นลูกจ้างขอให้นายจ้างจ่ายเงินช่วยเหลือจำนวนร้อยละ ๗๐ ของค่าจ้างหากนายจ้างมีการพูดคุย ก็สามารถตกลงได้ และผู้แทนนายจ้างขอให้ลูกจ้างทั้งหมดเข้าไปขอโทษนายจ้างและทำหนังสือขอโทษ ที่ละทิ้งหน้าที่ ลูกจ้างทั้งหมดตกลงกันว่าจะไม่ไปเพราะถ้าไปนายจ้างก็ไม่ยอมเจรจาด้วยและไม่จ่ายเงินช่วยเหลือเช่นเดิม

ประธาน ประเด็นที่ต้องพิจารณาต่อไปคือ ประเด็นที่ ๑ เป็นการย้ายสถานประกอบ กิจการหรือไม่ มอบฝ่ายเลขานุการนำเสนอต่อที่ประชุม

เลขานุการ จากข้อเท็จจริงและคำให้การของฝ่ายนายจ้าง ลูกจ้าง สอดรับกันว่าบริษัท ภารดรพาร์ท จำกัด ได้ย้ายสถานประกอบกิจการจากที่ตั้งเดิมเลขที่ ๑๙๓๐ หมู่ ๔ ซอยเทพารักษ์ ๔ ถนนเทพารักษ์ ตำบลเทพารักษ์ อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรปราการ ไปยังเลขที่ ๒๘/๙ หมู่ ๘ ต.คลองอุดมชลจร อ.เมือง จ.ฉะเชิงเทรา

คณะอนุกรรมการสอบข้อเท็จจริงและกลั่นกรองงาน ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า แม้โรงงานผลิตแห่งใหม่จะจดทะเบียนเป็นสำนักงานสาขาดังแต่ปี ๒๕๕๒ แต่สำนักงานสาขาดังกล่าวก็ไม่เคยมี การทำงานใดได้เลย จนถึงเดือนมิถุนายน ๒๕๕๙ นายจ้างจึงได้ทยอยย้ายพนักงานให้ไปทำงานที่โรงงานผลิต แห่งใหม่ ส่วนโรงงานผลิตเดิมแม้จะยังคงมีการผลิตอยู่แต่ก็มีจำนวนเครื่องจักรเพียงไม่กี่เครื่อง และในอนาคต นายจ้างจะย้ายไปอยู่ที่ใหม่ทั้งหมด ประกอบกับเมื่อปี ๒๕๕๕ นายจ้างได้มีประกาศเรื่องการย้ายโรงงานผลิต ทั้งหมดจากที่เดิมไปยังโรงงานผลิตแห่งใหม่ในปี ๒๕๕๖ แสดงให้เห็นว่านายจ้างมีเจตนาที่จะย้ายพนักงานทั้งหมด

ตั้งแต่ปี ๒๕๕๖ แล้ว ดังนั้นการย้ายของบริษัท ภราดรพาร์ท จำกัด ในครั้งนี้ จึงเป็นการย้ายสถานประกอบกิจการตามมาตรา ๑๒๐ เนื่องจากการย้ายไปตั้ง ณ สถานที่อื่น เป็นไปตามแนวคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๓๕๕๐/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๘

มติที่ประชุม มีความเห็นสอดคล้องกับคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงและกลั่นกรองงานว่าการย้ายสถานประกอบกิจการของบริษัท ภราดรพาร์ท จำกัด ได้ย้ายสถานประกอบกิจการจากที่ตั้งเดิมเลขที่ ๑๙๓๐ หมู่ ๔ ซอยเทพารักษ์ ๔ ถนนเทพารักษ์ ตำบลเทพารักษ์ อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรปราการ ไปยังที่ตั้งใหม่เลขที่ ๒๘/๙ หมู่ ๘ ตำบลคลองอุดมชลจร อำเภอเมือง จังหวัดฉะเชิงเทรา เป็นการย้ายสถานประกอบกิจการตามมาตรา ๑๒๐ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ ถึงแม้โรงงานผลิตแห่งใหม่จะจดทะเบียนเป็นสำนักงานสาขาตั้งแต่ปี ๒๕๕๒ แต่สำนักงานสาขาดังกล่าวก็ไม่เคยมีการทำงานใดได้เลย จนถึงเดือนมิถุนายน ๒๕๕๙ นายจ้างจึงได้ทยอยย้ายพนักงานให้ไปทำงานที่โรงงานผลิตแห่งใหม่ ส่วนโรงงานผลิตเดิมแม้จะยังคงมีการผลิตอยู่แต่ก็มีจำนวนเครื่องจักรเพียงไม่กี่เครื่อง และในอนาคตนายจ้างจะย้ายไปอยู่ที่ใหม่ทั้งหมด ประกอบกับเมื่อปี ๒๕๕๕ นายจ้างได้มีประกาศเรื่องการย้ายโรงงานผลิตทั้งหมดจากที่เดิมไปยังโรงงานผลิตแห่งใหม่ในปี ๒๕๕๖ แสดงให้เห็นว่านายจ้างมีเจตนาที่จะย้ายพนักงานทั้งหมดตั้งแต่ปี ๒๕๕๖ แล้ว ซึ่งเป็นไปตามแนวคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๓๕๕๐/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๘

ประธาน ประเด็นที่ ๒ ลูกจ้างใช้สิทธิบอกเลิกสัญญาจ้าง ภายใน ๓๐ วันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งจากนายจ้างและใช้สิทธิยื่นคำร้องต่อคณะกรรมการสวัสดิการแรงงานภายในระยะเวลาที่กำหนดตามมาตรา ๑๒๐ หรือไม่ มอบฝ่ายเลขานุการนำเสนอต่อที่ประชุม

เลขานุการ เมื่อวันที่ ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๕๙ นายจ้างได้เรียกประชุมพนักงานและแจ้งให้ทราบเรื่องเรื่องการย้ายและมอบหมายพนักงานบางส่วนให้ไปทำงานที่โรงงานผลิตแห่งใหม่ จึงถือว่าวันที่ ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๕๙ คือวันที่นายจ้างแจ้งย้ายสถานประกอบกิจการ หากผู้ร้องไม่ประสงค์จะไปทำงานที่ใหม่ต้องบอกเลิกสัญญาจ้างภายใน ๓๐ วันนับจากวันที่ได้รับแจ้ง ผู้ร้องทั้ง ๙ คนมีหนังสือฉบับลงวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๕๙ ยื่นต่อนายจ้างในวันเดียวกัน ข้อความในหนังสือโดยสรุปของผู้ร้องทั้งหมดคือแจ้งความประสงค์ไม่ย้ายตาม แต่ไม่มีข้อความใดระบุอย่างชัดเจนว่าเป็นการบอกเลิกสัญญาจ้างต่อนายจ้าง ประกอบกับภายหลังยื่นหนังสือดังกล่าวแล้ว ผู้ร้องทั้งหมดยังคงไปทำงาน ณ สถานที่เดิมและที่ใหม่ตามปกติ และนายจ้างก็จ่ายค่าจ้างให้

คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงและกลั่นกรองงาน เห็นว่าข้อความในหนังสือที่ผู้ร้องยื่นต่อนายจ้างยังไม่แสดงให้เห็นถึงพฤติการณ์หรือเจตนาที่ชัดเจนว่าเป็นการบอกเลิกสัญญาจ้าง และภายหลังจากยื่นหนังสือดังกล่าวแล้วผู้ร้องยังคงไปทำงาน ณ สถานที่เดิมและที่ใหม่ตามปกติ และนายจ้างก็จ่ายค่าจ้างให้ จึงไม่ถือว่าหนังสือดังกล่าวเป็นหนังสือบอกเลิกสัญญาจ้าง และเห็นว่าการดำเนินการของผู้ร้องไม่เป็นไปตามกระบวนการตามกฎหมาย ผู้ร้องจึงขาดสิทธิที่จะได้รับความคุ้มครองตามมาตรา ๑๒๐ และเมื่อผู้ร้องขาดสิทธิที่จะได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายแล้ว จึงไม่จำเป็นต้องพิจารณาเรื่องผลกระทบอีกต่อไป

ประธาน ให้ความเห็น ว่า จากประเด็นดังกล่าวมองได้ ๒ กรณี กรณีแรกถ้าลูกจ้างได้แสดงเจตนาชัดเจนที่จะไม่ย้ายไปสถานที่แห่งใหม่แล้วนับได้ว่าเป็นการบอกเลิกสัญญาจ้างของลูกจ้างแล้ว กรณีที่สอง การที่ลูกจ้างไม่เขียนหนังสือบอกเลิกสัญญาจ้างให้ชัดเจน ถือว่าไม่ใช่การบอกเลิกสัญญาจ้างก็ได้ ซึ่งการแสดงเจตนาแบบนี้ถ้ามองในภาษากฎหมายแฟ้งไม่ถือเป็นการแสดงเจตนา เพราะยังคลุมเครืออยู่ แต่ถ้ามองแบบลูกจ้างทั่วไป การแสดงเจตนาแบบนี้ถือว่าการแสดงเจตนาแล้ว เพราะลูกจ้างประสงค์ที่จะไม่ไปจึงถือว่าการบอกเลิกสัญญาจ้าง

นายชัยยุทธ ชูสกุล ให้ความเห็นว่าการบอกเลิกสัญญาจ้างมีด้วยกัน ๒ กรณีคือ บอกด้วยวาจาและลายลักษณ์อักษร ซึ่งลูกจ้างหลายคนยังขาดความรู้ทางกฎหมายกรณีการย้ายสถานประกอบกิจการตามมาตรา ๑๒๐ จึงทำให้การบอกเลิกสัญญาจ้างไม่ชัดเจนในแง่ของกฎหมาย แต่ลูกจ้างมีเจตนาชัดเจนที่จะไม่ย้ายไปสถานที่แห่งใหม่ จากมุมมองดังกล่าว การที่ลูกจ้างแจ้งความประสงค์ไม่ย้ายไปที่ไหน น่าจะเป็นการสื่อสารของลูกจ้างว่าไม่ต้องการย้ายไปทำงานที่ใหม่แล้ว แต่ในกรณีนี้การที่ลูกจ้างบางคนยังไปทำงานที่ใหม่เนื่องจากต้องการทดลองว่าจะสามารถไปทำงานที่ใหม่ได้หรือไม่ เมื่อเกิดผลกระทบสำคัญต่อตนเองและครอบครัวลูกจ้างจึงไม่ไปทำงานต่อ และมาใช้สิทธิตามกฎหมาย ซึ่งระยะเวลาที่ลูกจ้างมาใช้สิทธิยังคงอยู่ในกรอบระยะเวลาที่กำหนดตามมาตรา ๑๒๐

นายจเร พูลช่วย ให้ความเห็น ว่า จากกรณีดังกล่าวมีฎีกาที่สามารถเทียบเคียงได้ คือ ฎีกาที่ ๑๘๙๖๗/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๗ ธันวาคม ๒๕๕๕

นายสมชาย ตู้นแก้ว ให้ความเห็น ว่า กรณีดังกล่าวเป็นกรณีใหม่ที่ยังไม่เคยมีบรรทัดฐานหรือแนวทางในการปฏิบัติ หากวินิจฉัยว่าลูกจ้างไม่มีสิทธิตามมาตรา ๑๒๐ โอกาสที่ลูกจ้างจะไปฟ้องศาลมีน้อยมาก แต่ถ้าวินิจฉัยว่าลูกจ้างมีสิทธิตามมาตรา ๑๒๐ โอกาสที่นายจ้างจะนำคดีไปสู่ศาลมีมากกว่า กรณีนี้จึงควรนำไปสู่กระบวนการของศาล เพื่อเป็นการสร้างแนวทางในการดำเนินการและบรรทัดฐานให้ชัดเจนต่อไป

ดร. นราเขต ยิ้มสุข ให้ความเห็น ว่า ลูกจ้างยังขาดความเข้าใจและความรู้ในการบอกเลิกสัญญาจ้างให้ชัดเจน แต่ลูกจ้างมีความประสงค์ชัดเจนที่จะไม่ย้ายไปทำงานที่ใหม่ ซึ่งการที่ลูกจ้างทดลองไปทำงานที่ใหม่คือ ลองไปทำก่อนแต่เมื่อไปแล้วไม่สะดวกจึงไม่ไป

ประธาน ให้ความเห็น ว่า ผลของการบอกเลิกสัญญาจ้างให้นับเริ่มจากวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๕๕ และการที่ลูกจ้างยังกลับไปทำงานอีกเนื่องจากต้องการทดลองว่าจะสามารถไปทำงานที่ใหม่ได้หรือไม่ และหากไม่ไปทำงานก็กลัวถูกเลิกจ้างเนื่องจากขาดงานเกิน ๓ วัน

ที่ประชุมแสดงความคิดเห็นอย่างกว้างขวางและมีความเห็นร่วมกันว่าข้อความในหนังสือฉบับลงวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๕๕ เป็นการแสดงเจตนาที่จะบอกเลิกสัญญาจ้าง และผู้ร้องทั้ง ๔ คนได้ยื่นหนังสือดังกล่าวให้กับนายจ้างในวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๕๕ และนายจ้างรับทราบในวันเดียวกัน จึงเห็นว่าวันนี้คือวันที่ผู้ร้องบอกเลิกสัญญาจ้าง นายจ้างมีหน้าที่ต้องจ่ายค่าชดเชยพิเศษให้กับผู้ร้องภายใน ๗ วัน คือระหว่างวันที่ ๑๕-๒๑ กรกฎาคม ๒๕๕๕ แต่นายจ้างไม่จ่ายค่าชดเชยพิเศษให้กับผู้ร้องตามกำหนด ผู้ร้องสามารถใช้สิทธิยื่นคำร้องต่อคณะกรรมการสวัสดิการแรงงาน ระหว่างวันที่ ๒๒ กรกฎาคม - ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๕ ซึ่งผู้ร้องทั้ง ๔ คน ใช้สิทธิยื่นคำร้องเมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๕

มติที่ประชุม เห็นว่านายจำเนียร ปะตังถาโต กับพวกรวม ๙ คน ใช้สิทธิบอกเลิกสัญญาจ้าง และใช้สิทธิยื่นคำร้องต่อคณะกรรมการสวัสดิการแรงงานภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด

ประธาน ประเด็นที่ ๓ ผู้ร้องได้รับผลกระทบสำคัญต่อการดำรงชีวิตตามปกติ ของตนเองหรือครอบครัวหรือไม่

เลขานุการ นำเสนอข้อเท็จจริงของผู้ร้อง

๑. นายจำเนียร ปะตังถาโต อายุ ๔๘ ปี ตำแหน่งพนักงานปั๊ม เริ่มทำงานตั้งแต่วันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ ติดต่อกันถึงวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๕๙ อายุงานรวม ๑๒ ปี ๓ เดือน ค่าจ้างอัตราสุดท้าย วันละ ๓๐๔ บาท

คณะกรรมการสวัสดิการแรงงาน ร่วมกันพิจารณาแล้วเห็นว่าผู้ร้องได้รับผลกระทบ ด้านการเดินทาง เนื่องจากต้องเดินทางไกลขึ้น ๖๐ กิโลเมตร ใช้เวลาเดินทางเพิ่มขึ้น ๑ ชั่วโมง ๓๐ นาที ส่วนด้านค่าใช้จ่ายผู้ร้องไม่ได้รับผลกระทบเนื่องจากมีค่าอาหารกลางวันเพิ่มขึ้นจากเดือนละ ๕๒๐ บาท เป็นเดือนละ ๑,๐๔๐ บาท ค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นเดือนละ ๕๒๐ บาท คิดเป็นร้อยละ ๖.๕๗ ซึ่งเพิ่มขึ้นไม่ถึงร้อยละ ๑๐ ตามที่คณะกรรมการสวัสดิการแรงงานวางแผนพิจารณาไว้ ผู้ร้องจึงได้รับผลกระทบเฉพาะด้านการเดินทาง ซึ่งถือเป็นผลกระทบสำคัญต่อการดำรงชีวิตตามปกติของผู้ร้อง จึงมีสิทธิได้รับค่าชดเชยพิเศษตามมาตรา ๑๒๐

มติที่ประชุม เห็นว่านายจำเนียร ปะตังถาโต ได้รับผลกระทบด้านการเดินทาง ซึ่งถือเป็นผลกระทบ สำคัญต่อการดำรงชีวิตตามปกติของตนเอง จึงมีสิทธิได้รับค่าชดเชยพิเศษตามมาตรา ๑๒๐

๒. นายพุด สาสีทา อายุ ๕๒ ปี ตำแหน่งพนักงานปั๊ม เริ่มทำงานตั้งแต่วันที่ ๗ มีนาคม ๒๕๔๔ ติดต่อกันถึงวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๕๙ อายุงานรวม ๑๕ ปี ๔ เดือน ค่าจ้างอัตราสุดท้ายวันละ ๓๑๘ บาท

คณะกรรมการสวัสดิการแรงงาน ร่วมกันพิจารณาแล้วเห็นว่าผู้ร้องได้รับผลกระทบ ด้านการเดินทาง เนื่องจากต้องเดินทางไกลขึ้น ๖๐ กิโลเมตร ใช้เวลาเดินทางเพิ่มขึ้น ๑ ชั่วโมง ๓๐ นาที และผลกระทบด้านค่าใช้จ่าย เนื่องจากที่เดิมมีค่าอาหารกลางวันเดือนละ ๕๒๐ บาท ค่าเดินทางเดือนละ ๔๑๖ บาท รวม ๙๓๖ บาท ที่ใหม่ค่าอาหารกลางวัน เดือนละ ๑,๐๔๐ บาท ค่ารถประจำทางเดือนละ ๒๐๘ บาท ค่ารถ จักรยานยนต์รับจ้างเดือนละ ๕๒๐ บาท รวม ๑,๗๗๔ บาท ค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นเดือนละ ๘๓๒ บาท ซึ่งมีอัตราเพิ่มขึ้น ร้อยละ ๑๐ ซึ่งถือเป็นผลกระทบสำคัญต่อการดำรงชีวิตตามปกติของผู้ร้อง จึงมีสิทธิได้รับค่าชดเชยพิเศษ ตามมาตรา ๑๒๐

มติที่ประชุม เห็นว่านายพุด สาสีทา ได้รับผลกระทบด้านการเดินทางและด้านค่าใช้จ่าย ซึ่งถือเป็น ผลกระทบสำคัญต่อการดำรงชีวิตตามปกติของตนเอง จึงมีสิทธิได้รับค่าชดเชยพิเศษตามมาตรา ๑๒๐

๓. นางเดือนใจ จันทรมณี อายุ ๔๘ ปี ตำแหน่งพนักงานกลึง เริ่มทำงานตั้งแต่วันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๔๓ ติดต่อกันถึงวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๕๙ อายุงานรวม ๑๕ ปี ๗ เดือน ค่าจ้างอัตรา สุดท้ายวันละ ๓๑๘ บาท

คณะกรรมการสวัสดิการแรงงาน ร่วมกันพิจารณาแล้วเห็นว่าผู้ร้องได้รับผลกระทบด้านการเดินทาง เนื่องจากต้องเดินทางไกลขึ้น ๖๐ กิโลเมตร ใช้เวลาเดินทางเพิ่มขึ้น ๑ ชั่วโมง ๓๐ นาที ส่วนด้านค่าใช้จ่ายผู้ร้องไม่ได้รับผลกระทบเนื่องจากมีค่าอาหารกลางวันเพิ่มขึ้นจากเดือนละ ๕๒๐ บาท เป็นเดือนละ ๑,๐๔๐ บาท ค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นเดือนละ ๕๒๐ บาท คิดเป็นร้อยละ ๖.๒๘ ซึ่งเพิ่มขึ้นไม่ถึงร้อยละ ๑๐ ตามที่คณะกรรมการสวัสดิการแรงงานวางแผนพิจารณาไว้ ผู้ร้องจึงได้รับผลกระทบเฉพาะด้านการเดินทาง ซึ่งถือเป็นผลกระทบสำคัญต่อการดำรงชีวิตตามปกติของผู้ร้อง จึงมีสิทธิได้รับค่าชดเชยพิเศษตามมาตรา ๑๒๐

มติที่ประชุม เห็นว่านางเตือนใจ จันทรมณี ได้รับผลกระทบด้านการเดินทาง ซึ่งถือเป็นผลกระทบสำคัญต่อการดำรงชีวิตตามปกติของตนเอง จึงมีสิทธิได้รับค่าชดเชยพิเศษตามมาตรา ๑๒๐

๔. นางสาวไสว บุญท่วม อายุ ๕๘ ปี ตำแหน่งพนักงานฝ่ายผลิต เริ่มทำงานตั้งแต่วันที่ ๕ พฤษภาคม ๒๕๔๑ ติดต่อกันถึงวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๕๙ อายุงานรวม ๑๘ ปี ๒ เดือน ค่าจ้างอัตราสุดท้ายวันละ ๓๐๖ บาท

คณะกรรมการสวัสดิการแรงงาน ร่วมกันพิจารณาแล้วเห็นว่าผู้ร้องได้รับผลกระทบด้านการเดินทาง เนื่องจากต้องเดินทางไกลขึ้น ๖๐ กิโลเมตร ใช้เวลาเดินทางเพิ่มขึ้น ๑ ชั่วโมง ๓๐ นาที ส่วนด้านค่าใช้จ่ายผู้ร้องไม่ได้รับผลกระทบเนื่องจากที่เดิมมีค่าอาหารกลางวันเดือนละ ๕๒๐ บาท ค่าเดินทางเดือนละ ๔๑๖ บาท รวม ๙๓๖ บาท ที่ใหม่ค่าอาหารกลางวันเดือนละ ๑,๐๔๐ บาท ค่าเดินทางเดือนละ ๔๑๖ บาท รวม ๑,๔๕๖ บาท ค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นเดือนละ ๕๒๐ บาท คิดเป็นร้อยละ ๖.๕๓ ซึ่งเพิ่มขึ้นไม่ถึงร้อยละ ๑๐ ตามที่คณะกรรมการสวัสดิการแรงงานวางแผนพิจารณาไว้ ผู้ร้องจึงได้รับผลกระทบเฉพาะด้านการเดินทาง ซึ่งถือเป็นผลกระทบสำคัญต่อการดำรงชีวิตตามปกติของผู้ร้อง จึงมีสิทธิได้รับค่าชดเชยพิเศษตามมาตรา ๑๒๐

มติที่ประชุม เห็นว่านางสาวไสว บุญท่วม ได้รับผลกระทบด้านการเดินทาง ซึ่งถือเป็นผลกระทบสำคัญต่อการดำรงชีวิตตามปกติของตนเอง จึงมีสิทธิได้รับค่าชดเชยพิเศษตามมาตรา ๑๒๐

๕. นางสาวคุณ ชันขาว อายุ ๕๐ ปี ตำแหน่งพนักงานปัม เริ่มทำงานตั้งแต่วันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ ติดต่อกันถึงวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๕๙ อายุงานรวม ๑๐ ปี ๕ เดือน ค่าจ้างอัตราสุดท้ายวันละ ๓๐๑ บาท

คณะกรรมการสวัสดิการแรงงาน ร่วมกันพิจารณาแล้วเห็นว่าผู้ร้องได้รับผลกระทบด้านการเดินทาง เนื่องจากต้องเดินทางไกลขึ้น ๖๐ กิโลเมตร ใช้เวลาเดินทางเพิ่มขึ้น ๑ ชั่วโมง ๓๐ นาที ส่วนด้านค่าใช้จ่ายผู้ร้องไม่ได้รับผลกระทบเนื่องจากที่เดิมมีค่าอาหารกลางวันเดือนละ ๕๒๐ บาท ค่าเดินทางเดือนละ ๔๑๖ บาท รวม ๙๓๖ บาท ที่ใหม่ค่าอาหารกลางวันเดือนละ ๑,๐๔๐ บาท ค่าเดินทางเดือนละ ๔๑๖ บาท รวม ๑,๔๕๖ บาท ค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นเดือนละ ๕๒๐ บาท คิดเป็นร้อยละ ๖.๖๔ ซึ่งเพิ่มขึ้นไม่ถึงร้อยละ ๑๐ ตามที่คณะกรรมการสวัสดิการแรงงานวางแผนพิจารณาไว้ ผู้ร้องจึงได้รับผลกระทบเฉพาะด้านการเดินทาง ซึ่งถือเป็นผลกระทบสำคัญต่อการดำรงชีวิตตามปกติของผู้ร้อง จึงมีสิทธิได้รับค่าชดเชยพิเศษตามมาตรา ๑๒๐

มติที่ประชุม เห็นว่านางสาวคุณ ชันขาว ได้รับผลกระทบด้านการเดินทาง ซึ่งถือเป็นผลกระทบสำคัญต่อการดำรงชีวิตตามปกติของตนเอง จึงมีสิทธิได้รับค่าชดเชยพิเศษตามมาตรา ๑๒๐

๖. นายประจวบ ต่วนบัว อายุ ๔๒ ปี ตำแหน่งพนักงานปั๊ม เริ่มทำงานตั้งแต่วันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ติดต่อกันถึงวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๕๙ อายุงานรวม ๑๑ ปี ๒ เดือน ค่าจ้างอัตราสุดท้ายวันละ ๓๐๕ บาท

คณะกรรมการสวัสดิการแรงงาน ร่วมกันพิจารณาแล้วเห็นว่าผู้ร้องได้รับผลกระทบด้านการเดินทาง เนื่องจากต้องเดินทางไกลขึ้น ๖๐ กิโลเมตร ใช้เวลาเดินทางเพิ่มขึ้น ๑ ชั่วโมง ๓๐ นาที ส่วนด้านค่าใช้จ่ายผู้ร้องไม่ได้รับผลกระทบเนื่องจากที่เดิมมีค่าอาหารกลางวันเดือนละ ๕๒๐ บาท ค่าเดินทางเดือนละ ๔๑๖ บาท รวม ๙๓๖ บาท ที่ใหม่ค่าอาหารกลางวันเดือนละ ๑,๐๔๐ บาท ค่าเดินทางเดือนละ ๔๑๖ บาท รวม ๑,๔๕๖ บาท ค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นเดือนละ ๕๒๐ บาท คิดเป็นร้อยละ ๖.๕๕ ซึ่งเพิ่มขึ้นไม่ถึงร้อยละ ๑๐ ตามที่คณะกรรมการสวัสดิการแรงงานวางแผนพิจารณาไว้ ผู้ร้องจึงได้รับผลกระทบเฉพาะด้านการเดินทาง ซึ่งถือเป็นผลกระทบสำคัญต่อการดำรงชีวิตตามปกติของผู้ร้อง จึงมีสิทธิได้รับค่าชดเชยพิเศษตามมาตรา ๑๒๐

มติที่ประชุม เห็นว่านายประจวบ ต่วนบัว ได้รับผลกระทบด้านการเดินทาง ซึ่งถือเป็นผลกระทบสำคัญต่อการดำรงชีวิตตามปกติของตนเอง จึงมีสิทธิได้รับค่าชดเชยพิเศษตามมาตรา ๑๒๐

๗. นางเอื้อน นิ่มนงค์ อายุ ๕๔ ปี ตำแหน่งพนักงานฝ่ายผลิต เริ่มทำงานตั้งแต่วันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๓ ติดต่อกันถึงวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๕๙ อายุงานรวม ๑๕ ปี ๘ เดือน ค่าจ้างอัตราสุดท้ายวันละ ๓๐๖ บาท

คณะกรรมการสวัสดิการแรงงาน ร่วมกันพิจารณาแล้วเห็นว่าผู้ร้องได้รับผลกระทบด้านการเดินทาง เนื่องจากต้องเดินทางไกลขึ้น ๖๐ กิโลเมตร ใช้เวลาเดินทางเพิ่มขึ้น ๑ ชั่วโมง ๓๐ นาที ส่วนด้านค่าใช้จ่ายผู้ร้องไม่ได้รับผลกระทบเนื่องจากที่เดิมมีค่าอาหารกลางวันเดือนละ ๕๒๐ บาท ค่าเดินทางเดือนละ ๕๒๐ บาท รวม ๑,๐๔๐ บาท ที่ใหม่ค่าอาหารกลางวันเดือนละ ๑,๐๔๐ บาท ค่าเดินทางเดือนละ ๔๑๖ บาท รวม ๑,๔๕๖ บาท ค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นเดือนละ ๕๒๐ บาท คิดเป็นร้อยละ ๖.๕๓ ซึ่งเพิ่มขึ้นไม่ถึงร้อยละ ๑๐ ตามที่คณะกรรมการสวัสดิการแรงงานวางแผนพิจารณาไว้ ผู้ร้องจึงได้รับผลกระทบเฉพาะด้านการเดินทาง ซึ่งถือเป็นผลกระทบสำคัญต่อการดำรงชีวิตตามปกติของผู้ร้อง จึงมีสิทธิได้รับค่าชดเชยพิเศษตามมาตรา ๑๒๐

มติที่ประชุม เห็นว่านางเอื้อน นิ่มนงค์ ได้รับผลกระทบด้านการเดินทาง ซึ่งถือเป็นผลกระทบสำคัญต่อการดำรงชีวิตตามปกติของตนเอง จึงมีสิทธิได้รับค่าชดเชยพิเศษตามมาตรา ๑๒๐

๘. นางสาวบังอร เย็นวัฒนา อายุ ๕๒ ปี ตำแหน่งพนักงานฝ่ายผลิต เริ่มทำงานตั้งแต่วันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๔๕ ติดต่อกันถึงวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๕๙ อายุงานรวม ๑๓ ปี ๑๑ เดือน ค่าจ้างอัตราสุดท้ายวันละ ๓๐๒ บาท

คณะกรรมการสวัสดิการแรงงาน ร่วมกันพิจารณาแล้วเห็นว่าผู้ร้องได้รับผลกระทบด้านการเดินทาง เนื่องจากต้องเดินทางไกลขึ้น ๖๐ กิโลเมตร ใช้เวลาเดินทางเพิ่มขึ้น ๑ ชั่วโมง ๓๐ นาที ส่วนด้านค่าใช้จ่ายผู้ร้องไม่ได้รับผลกระทบ เนื่องจากมีค่ามีค่าอาหารกลางวันเพิ่มขึ้นจากเดือนละ ๕๒๐ บาท

เป็นเดือนละ ๑,๐๔๐ บาท ค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นเดือนละ ๕๒๐ บาท คิดเป็นร้อยละ ๖.๖๒ ซึ่งเพิ่มขึ้นไม่ถึงร้อยละ ๑๐ ตามที่คณะกรรมการสวัสดิการแรงงานวางแผนพิจารณาไว้ ผู้ร้องจึงได้รับผลกระทบเฉพาะด้านการเดินทาง ซึ่งถือเป็นผลกระทบสำคัญต่อการดำรงชีวิตตามปกติของผู้ร้อง จึงมีสิทธิได้รับค่าชดเชยพิเศษตามมาตรา ๑๒๐

มติที่ประชุม เห็นว่านางสาวบังอร เอ็นวัฒนา ได้รับผลกระทบด้านการเดินทาง ซึ่งถือเป็นผลกระทบสำคัญต่อการดำรงชีวิตตามปกติของตนเอง จึงมีสิทธิได้รับค่าชดเชยพิเศษตามมาตรา ๑๒๐

๙. นางสาวอรุणा ดารุณสิน อายุ ๓๐ ปี ตำแหน่งพนักงานปั๊ม เริ่มทำงานตั้งแต่วันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๕๑ ติดต่อกันถึงวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๕๙ อายุงานรวม ๗ ปี ๑๑ เดือน ค่าจ้างอัตราสุดท้ายวันละ ๓๐๒ บาท

คณะกรรมการสวัสดิการแรงงาน ร่วมกันพิจารณาแล้วเห็นว่าผู้ร้องได้รับผลกระทบด้านการเดินทาง เนื่องจากต้องเดินทางไกลขึ้น ๖๐ กิโลเมตร ใช้เวลาเดินทางเพิ่มขึ้น ๑ ชั่วโมง ๓๐ นาที และผลกระทบด้านค่าใช้จ่าย เนื่องจากที่เดิมมีค่าอาหารกลางวันเดือนละ ๕๒๐ บาท ค่าเดินทางเดือนละ ๔๑๖ บาท รวม ๙๓๖ บาท ที่ใหม่ค่าอาหารกลางวัน เดือนละ ๑,๐๔๐ บาท ค่ารถประจำทางเดือนละ ๒๐๘ บาท ค่ารถจักรยานยนต์รับจ้างเดือนละ ๕๒๐ บาท รวม ๑,๗๖๘ บาท ค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นเดือนละ ๘๓๒ บาท ซึ่งมีอัตราเพิ่มขึ้นร้อยละ ๑๐.๕๙ ซึ่งถือเป็นผลกระทบสำคัญต่อการดำรงชีวิตตามปกติของผู้ร้อง จึงมีสิทธิได้รับค่าชดเชยพิเศษตามมาตรา ๑๒๐

มติที่ประชุม เห็นว่านางสาวอรุणा ดารุณสิน ได้รับผลกระทบด้านการเดินทางและด้านค่าใช้จ่าย ซึ่งถือเป็นผลกระทบสำคัญต่อการดำรงชีวิตตามปกติของตนเอง จึงมีสิทธิได้รับค่าชดเชยพิเศษตามมาตรา ๑๒๐

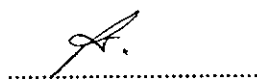
เลขานุการ ขอชี้แจงเพิ่มเติมว่า เมื่อคณะกรรมการสวัสดิการแรงงานได้ดำเนินการวินิจฉัยและมีคำสั่งแก่นายจ้าง และลูกจ้างทราบแล้ว ฝ่ายนายจ้างหรือลูกจ้างอาจใช้สิทธิยื่นอุทธรณ์ โดยฟ้องเพิกถอนคำสั่งต่อศาลแรงงาน คณะกรรมการสวัสดิการแรงงานซึ่งได้ปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายให้อำนาจไว้จะถูกฟ้องเป็นจำเลยในคดี ในการนี้จึงขอให้คณะกรรมการสวัสดิการแรงงานได้เลือกกรรมการผู้แทนฝ่ายนายจ้างและฝ่ายลูกจ้าง ฝ่ายละ ๑ คน เพื่อมอบอำนาจให้ทำหน้าที่ต่อสู้คดีแทน

มติที่ประชุม มอบหมายให้นายศุภชัย หล่อวนิชย์ ผู้แทนฝ่ายนายจ้าง และนายไพโร คำอ้อม ผู้แทนฝ่ายลูกจ้าง แทนคณะกรรมการสวัสดิการแรงงานในการต่อสู้คดี ตามระเบียบวาระที่ ๓๑ - ๓๓

ระเบียบวาระที่ ๕ เรื่องอื่น ๆ (ถ้ามี)

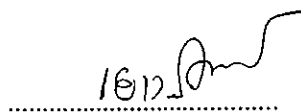
- ไม่มี -

เลิกประชุม เวลา ๑๖.๓๐ น.

(นายพิทยาธร งามศรี)

นักวิชาการแรงงานปฏิบัติการ
ผู้จัดรายงานการประชุม

(นางสาวเยาวลักษณ์ ฉันทอมรเลิศกุล)

ผู้อำนวยการกลุ่มงานคณะกรรมการสวัสดิการแรงงาน
ผู้ตรวจรายงานการประชุม